

Venind în sprijinul sutelor de mii de cititori fideli colecțiilor noastre, și ținând cont de condițiile economice, EDITURA ALCRIS acordă următoarele facilități cumpărătorilor la „CARTEA PRIN POȘTĂ”:

- plata taxelor poștale,*
- reducere de 10 % la achiziții de până la 10 cărți,*
- reducere de 15 % la o comandă de peste 10 cărți pe titlu sau diverse titluri.*

Plata se face la primirea coletului.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit
pentru prima dată în limba engleză sub titlul:
LIGHTNING STRIKES.

© by Mary Lynn Baxter, 1997.
Traducere și adaptare în limba română de
MIHNEA COLUMBEANU.

Toate drepturile asupra acestui roman în limba română
aparțin Editurii ALCRIS.

ISBN 973-9405-68-1

Colecția „EL și EA“

MARY LYNN BAXTER

Fulgere și trăsnete
Volumul 2

ALCRIS

IMPORTANT

Următoarele titluri de carte se pot obține prin sistemul „CARTEA PRIN POȘTĂ”
– „SC. ALCRIS ‘94 DIFUZARE” SRL; str. Teodosie Rudeanu, nr. 54, sect. 1, sau teledon
223.63.07 cu o reducere de 40 % a prețului de vânzare:

Nr. Titlul crt.cărții	Colecția	Nr.	Preț vechi	Preț de cumpărare
1. Interludiu	El și Ea	267	9.000	5.400
2. Un bărbat în uniformă	El și Ea	270	9.000	5.400
3. Apel de urgență	El și Ea	271	9.000	5.400
4. Așteptarea	El și Ea	279	10.000	6.000
5. Alături la necaz și la durere	El și Ea	291	10.800	6.480
6. Camionul lui Mac	El și Ea	292	10.800	6.480
7. Vreme furtunoasă	El și Ea	294	10.800	6.480
8. În căutarea fericirii	El și Ea	295	12.000	7.200
9. Dragostea nu e doar în basme	El și Ea	296	12.000	7.200
10. Furtuna	El și Ea	272	9.000	5.400
11. Norocul începătorului	Romantic	266	9.000	5.400
12. Vis de dragoste	Romantic	267	9.000	5.400
13. Îți mai aduci aminte de mine?	Romantic	268	9.000	5.400
14. Inaccessibila Anne	Romantic	269	9.000	5.400
15. Seducție totală	Romantic	270	9.000	5.400
16. Suveniruri	Romantic	271	9.000	5.400
17. Comoara din Kavos	Romantic	272	9.000	5.400
18. Dragoste după căsătorie	Romantic	273	9.000	5.400
19. Fericiri pentru totdeauna	Romantic	278	10.000	6.000
20. Logodnă falsă	Romantic	292	10.800	6.480
21. Când destinul se joacă	Romantic	293	10.800	6.480
22. Cuibul dragostei	Romantic	299	12.000	7.200
23. Castelul dragostei	Nostalgic	4	12.000	7.200
24. Masca dragostei	Nostalgic	5	12.000	7.200
25. Inimă victorioasă	Nostalgic	6	12.000	7.200
26. Privește, ascultă și iubeste	Nostalgic	7	12.000	7.200
27. Niciodată să nu râzi de dragoste	Nostalgic	9	12.000	7.200
28. Lecții de dragoste	Nostalgic	10	12.000	7.200
29. Flăcările iubirii	Nostalgic	13	12.000	7.200
30. Din nou în inima mea	Roz	67	9.000	5.400
31. Maestrul mângâierilor	Roz	69	12.000	7.200
32. Jocul dragostei	Roz	70	12.900	7.740
33. Focul deșertului	De Aur	35	9.000	5.400
34. O lume a tăcerii	De Aur	37	12.000	7.200

Capitolul 1

– Dacă mai intră cineva aici vărsând, eu am să...

Liz Roberts arcui o sprânceană, întrerupând tirada Amandei.

– Știu. O să intrați în grevă.

Amanda zâmbi fără vlagă.

– Mda, exact.

– Poate într-o altă viață, mm? replică Liz.

– Dacă am noroc, oftă Amanda.

Tocmai terminase, împreună cu sora Roberts, tratarea unei femei pe care o aduseseră în grabă părinții ei. Amanda nu văzuse în viața ei o persoană mai bolnavă la stomac. Intoxicație alimentară. Diagnosticul final fusese: salată de cartofi stricată. Deși o internase pentru a o ține sub observație, bănuia că avea să-și revină repede.

Își dorea să fi putut spune același lucru și despre ea însăși. Se cutremură, în timp ce ea și Liz își trânteau trupurile obosite pe canapeaua din bufet.

– Nu doriți o Cola? întrebă Liz, cu scânteia din ochii ei verzi stinsă de mult. Erau tulburi de oboseală, cum Amanda rareori îi vedea. În pofida vârstei – desigur, la cincizeci și cinci de ani nu era bătrână – nivelul de energie al lui Liz nu părea să scadă niciodată. Dar seria de accidente schimbaseră acest lucru. S.U. devenise un câmp de luptă și, după aproape optsprezece ore, Liz simțea efectele la fel ca toți ceilalți.

– Poate îmi fac un chef și beau Cola aia, spuse într-un târziu Amanda. Sper că de asta am nevoie ca să supraviețuiesc.

Trăsăturile lui Liz deveniră la fel de grave ca ochii ei.

– De somn aveți nevoie.

– Ai dreptate, răspunse Amanda, rotindu-și capul, cu speranța de a-și mai dezmoți gâtul. Dar asta n-o să se-ntâmple, cum știm amândouă.

– Mă mir că vă mai țineți pe picioare, după ce s-a întâmplat în camera aia, comentă Liz, înfiorându-se și ea de astă dată.

– Și totul, într-o singură zi de muncă.

Liz scoase un sunet sugrumat.

– Ba în ziua mea de muncă, nici pomeneală. De acord, au intrat pe ușă niște mutre nemaipomenite, dar ăsta a luat caimacul.

– Nu te contrazic; era bolnav la cap.

– Nu v-ați speriat?

– Și da, și nu.

Liz dădu din cap.

– E absolut normal.

Amanda afișă încă un zâmbet jalnic.

– Să știi că așa e, fiindcă știam că Noah...

– ...Avea să rezolve totul, completă Liz în locul ei.

– Cam asta-i ideea.

– Mă rog, ați avut dreptate, deși era nevoie de curaj pentru ce-ați făcut. Dacă nu vă prefăceați că ați leșinat, poate că Noah n-ar fi reușit să-l doboare.

– Ba ar fi reușit. Nu-l cunoști pe Noah. Când își pune ceva în minte...

Se întrerupse din nou.

– Se ia la trântă și cu dracul, până să se dea bătut.

Liz înclină capul într-o parte, cu ochii treziți din nou la viață.

– M-am mirat când v-ați despărțit. De fapt, după cum se uita la dumneavoastră în timpul tărăboiului, mi s-a părut că...

– Las-o baltă, o întrerupse Amanda cu mai multă tărie decât intenționase, apoi își temperă cuvintele, pentru a nu o jigni. Povestea dintre Noah și mine ține de domeniul trecutului.

– Cu siguranță, n-aș vrea să vă mai văd suferind din cauza lui.

– Niciodată.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Liz aduse din nou vorba despre vreme.

– Dacă ploaia nu slăbește, Grand Springs va avea dreptul la ajutoare federale.

Înainte ca Amanda să poată răspunde, se ridică și porni spre automat.

– Nu mă îndoiesc, confirmă Amanda, încruntându-se. Îmi tot spun c-o să se oprească.

– Nu sunteți singura.

Amanda dădu din cap, mulțumind pentru Cola, și rămase tăcută, în timp ce Liz se așeza, picior peste picior. Amanda îi invidia această mișcare, convinsă că mușchii ei nu mai erau atât de flexibili. Pe lângă somn, avea nevoie să alerge cam cinci kilometri. Asta i-ar fi făcut mai mult bine ca orice. Nu mai știa de câte ori se întâlnise cu Noah în parc dimineța, la jogging.

Noah.

O, Doamne sfinte, sărutul acela...

– Ce s-a-ntâmplat?

Amanda văzu în ochii lui Liz o expresie preocupată.

– Ăă... nimic. De ce?

– O secundă, am crezut că vă vine rău. V-ați făcut albă la față, apoi verde. Sigur, intoxicațiile alimentare nu sunt contagioase...

Vocea lui Liz juca pe o notă întrebătoare.

– O fi o reacție întârziată, după sonatul ăla, minți Amanda.
– Să știți că da, plus furtuna asta îngrozitoare. N-ați fi om, dacă n-ar avea nici un efect. Aveți grijă să vă odihniți puțin, altfel vă prăbușiți și praful se-alege.

– Să sperăm că nu, de vreme ce sunt bucătăreasă șefă și spălătoare de vase la S.U.

Liz trase câteva înghițituri prelungi din Cola, apoi se ridică și aruncă la coș cutia.

– Apropo de S.U., n-ar strica s-o iau într-acolo.

– Vin și eu.

– Ba nici să nu vă gândiți. Vă ordon să stați aici, unde sunteți.

– Și să fac ce?

– Să vă odihniți. Puneți-vă capul ăsta blond pe pernă și lăsați-vă să plutiți până pe altă planetă. Sau, oriunde. Credeți-mă, dacă e nevoie de dumneavoastră, veți fi a doua care află.

Amanda ezită, dar numai un moment.

– Of, bine. Ai câștigat.

– Perfect, zâmbi Liz. Doris va fi mândră de mine.

– Ar trebui să mai încetați cu comploturile astea contra mea, să știți.

– Cineva trebuie s-o facă și pe asta. Sunteți cea mai bună doctoriță din spital și nu vrem să vă pierdem.

– Ieși afară!

Liz zâmbi și mai larg.

– Odihniți-vă. E un ordin, doamnă doctor Jennings!

După ce rămase singură, Amanda puse automat capul pe pernă și închise ochii. Dar nu putea dormi. Minte îi era activată, mai ales după ce duse mâna la frunte și simți mirosul coloniei lui Noah. Pentru numele lui Dumnezeu, i se impregnase în piele.

Cum își putuse coborî garda, lăsându-l pe Noah s-o atingă – mai mult, s-o sărute?

Își pierduse mințile? Da. O, cât i-ar mai fi plăcut să dea vina pe pericolele prin care trecuse în S.U., cu dementul ăla. Dar nu putea. Tulburată sau nu, ar fi trebuit să fie mai puternică, să-l țină pe Noah la distanță. Nu avea nici o scuză pentru că permisesse acelei pasiuni fierbinți și flămânde să erupă între ei.

Închizând din nou ochii, Amanda se apucă de stomac, gândindu-se că, la urma urmei, tot avea să vomite. Dacă interfonul nu-i întrerupea chiar atunci, n-avea de unde ști cât de departe ar fi putut ajunge.

Fusese umedă. Iar el fusese tare ca piatra.

Amândoi rămăseseră chinuiți de o dorință neîmplinită. Lua-l-ar dracu' pentru că o excita într-un asemenea hal, încât nici nu mai era în stare să lucreze. Lua-o-ar dracu' și pe

ea, fiindcă-i dădea voie. Dar incidentul cu toxicomanul înnebunit o zguduise până-n măduva oaselor, iar brațele lui Noah îi dăduseră o senzație atât de liniștitoare, de sigură, de firească.

Și totuși, aceste sentimente nu erau o scuză pentru că-l lăsase să-i perforeze blindajul plasat cu atâta grijă împrejurul inimii, mai ales acum, când și vinovăția juca un rol în procesul de auto-flagelare.

Chipul dulce al lui Gordon îi umplu vederea. Niciodată nu-l lăsase s-o sărute așa. Niciodată nu voise să fie sărutată de el așa.

Și acum?

Cum avea să remedieze pagubele provocate propriilor ei stări afective? Mai important, cum să-l mai poată privi pe Gordon în ochi, cu conștiința împăcată?

— A, Pitser, chiar mă întrebam când mă suni.

Noah nu intrase de multă vreme în cabinet. Venise aici după ce se despărțise de Amanda, având nevoie să stea câțva timp singur, pentru a-și reveni. Se lăsase chiar pe podea, făcând câteva flotări, convins că așa avea să dezamorseze bomba cu ceas dintr-însul. O pierdere de vreme.

Erecția nu-l mai slăbea.

— Noah, mă auzi?

Își înghiți încă o înjurătură.

– La limită.

– Nu mă mir. Am mai încercat să dau de tine, dar erau niște paraziti atât de nasoli, încât n-am reușit să prind legătura.

– Știu. Și eu am încercat s-o sun pe maică-mea.

– Ai vreo veste de la sora ta?

Noah îi relatează sumar ce știa.

– La naiba, mare porcărie.

– Știu, dar nu pentru Randi m-ai chemat, așa-i?

– Într-adevăr. Tocmai am vorbit cu doctorul Riley.

Noah se pregătește să primească lovitura.

– Deci, mă suni ca să mă muștruluiești, este?

– Ce naiba, Noah, doar știi că nu-ți ușurezi situația, și nici mie.

– Riley m-a provocat. Mai mult ce-aș putea spune?

– N-ar strica să spui că-ți pare rău, pentru început.

– Da, numai că nu-mi pare rău deloc.

În pofida pârâielilor de pe fir, Noah auzi oftatul adânc al lui Bowman.

– Dacă vrei postul, ține-ți mâinile acasă. E clar?

– Vrei să spui că nu mi-am compromis șansele?

– Din partea mea, nu, ținând seama de atitudinea proastă și toate celelalte.

– Mulțumesc, Pitser.

– Încă nu-mi mulțumi. Până una-alta, ai grijă să nu-ți mai pătezi dosarul. Și lasă naibii-n pace mutra lui Riley.

– S-a marcat.

Noah închise, cu speranța că avea să-și poată ține într-adevăr nervii din scurt. Poate că îi era mai ușor dacă ieșea din cabinet. Pereții păreau să-l apese.

Oprindu-se, stătu un moment să-și tragă respirația, înfruntând oboseala. Era clar că viața nu coopera deloc. Deși nu avea nici un control asupra evenimentelor descurajante din jur – dispariția surorii sale, vremea, pana de curent – își putea controla dorința crescândă la adresa Amandei.

Din nou – de ce o sărutase? În ceea ce-l privea pe el, se afla la același nivel cu mîlul de pe fundul bălților. Dar dacă așa stăteau lucrurile, atunci de ce Amanda îi răspunsese la sărut cu o asemenea ferveare? Știa răspunsul. Jucase necinstit și o prinsese pe nepregătite.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o relație afectivă cu o femeie. Cariera trebuia să fie singura iubită. Dar, fir-ar să fie, nu mai gândea cu capul.

O ceașcă de cafea neagră și tare, de asta avea nevoie. În clipa când intră în bufet, se opri brusc, stăpînindu-și un geamăt.

Amanda, pe canapea, dormea adânc.

Rățiunea îi spunea să se întoarcă și să iasă. Jumătatea de jos a trupului îl îndemna să rămână. Și învinse.

Îi veni în minte expresia "îmblânzește bestia" – ar fi dat orice ca să fie în stare. Totuși, nu se clinti – ba da: ca să se apropie și mai mult.

Arăta la fel de epuizată pe cât se simțea el, ceea ce nu-i împruina cu nimic frumusețea. Ba chiar, arăta ca o întruchipare a senzualității feminine, cu buzele umede despărțite, cărora el le simțise din nou gustul atât de recent, și sâni savuroși, cu sfârcurile lor toride, pe care voia atât de mult să-i frământa.

Dar ceea ce-i atrase atenția fu linia suplă a picioarelor, vizibilă sub fustă. Îndemnul de a-și plimba mâna în lungul acelor membre ispititoare era aproape irezistibil. Își aruncă pe spate capul, trăgând aer în piept, chinuit de înversunarea reînnoită a excitației.

Trebuia să înceteze cu acea tortură, contra ei și a lui însuși. Chiar dacă Amanda l-ar fi iertat, nu era sigur că se putea ierta el pe sine.

O încurcase rău și trebuia să plătească tot restul vieții. Ducându-și păcatele cu el în mormânt.

N-avea să se mai atingă vreodată de Amanda.

– Doctorița Jennings încă n-a ajuns?

Sora Roberts îl privi pe Noah cu o expresie bănuitoare dar respectuoasă, în dreptul ușii de la traume unu.

– Am chemat-o pe pager, spuse Liz. Sunt sigură că apare curând.

– Eu nu, replică Noah, mai repezit decât intenționase.

Ochii surorii Roberts se dilatară.

– De ce spuneți asta?

– E la bufet. Doarme.

– A, perfect. Speram eu, deși nu-mi vine să cred că a reușit.

– Eram acolo când a sunat pagerul. Nici n-a tresărit.

– Deci, ați lăsat-o să doarmă și ați venit dumneavoastră în schimb, zâmbi sora Roberts.

– Dacă la chirurgie tot e liniște, de ce nu?

– Într-adevăr.

– Deci, care-i problema? întrebă Noah, întorcându-se în cameră, unde un băiețel de vreo trei ani era legat pe o împletitură de papură pusă în mijlocul tărgii.

– A căzut în cadă și s-a tăiat la bărbie.

– Nu cred c-a fost prea plăcut, comentă Noah.

– Dacă e să ne luăm după fața sărmanei lui mame, n-a fost deloc. Când au intrat aici, băiatul făcea un scandal groaznic.

– Hai să vedem cât e de grav.

Noah i se prezintă disperatei mame, o anume doamnă Weems.

– Se va face bine, doctore? întrebă ea, cu o voce din gama decibelică superioară și ochii peste măsură de mari pe fața ei slabă. A pierdut atâta sânge...

– Din cauza locului unde s-a tăiat, îi explică Noah, începând să desprindă de pe bărbia copilului bandajul înroșit.

– Nu! țipă băiatul, smucindu-se, cu capul întors în pernă.

– Ted, scumpule, te rog, lasă-l pe domnul doctor să te ajute, îl imploră doamna Weems.

Noah zâmbi, bătând copilul pe umăr.

– Uită-te la mine, Ted. Cât ai zice pește, te facem ca nou.

În sfârșit, după multe rugăminți și îmbieri din partea lui, tratamentul luă sfârșit, iar copilul reveni în brațele mamei sale.

Noah îi surâse din nou.

– Măi, da' ce băiat mare ești. Și, vezi, nici nu te-a prea durut, așa-i?

Copilul înălță capul, privindu-l cu ochii săi mari, căprui.

– Prostule! bodogăni el.

– Ted! exclamă doamna Weems, și mai disperată. Cere-ți iertare, în clipa asta!

Sora Roberts coborî privirea, pentru a-și ascunde zâmbetul.

Noah întoarse capul, ascunzându-și propriul lui zâmbet. În acel moment o văzu pe Amanda în ușă, cu un surâs complice pe buzele ei delicioase.

– Mmmm, avem probleme, doctore?

Capitolul 2

Limba lui i se strecură în ureche, umezeala ei caldă producându-i un adevărat șoc electric în terminațiile nervoase. Gemu, răsucindu-se din calea asaltului.

Mișcărilor ei instinctive nu rezolvau nimic. Limba devenea tot mai insistentă, mai agresivă, strecurându-i-se pe gât, fără a se opri până lângă sânul plin, înfierbântat. Acolo zăbovi, încercuindu-i pielea din afară înainte de a ținti un sfârc, deja întărit dureros.

Zbătându-se, îl apucă de cap pentru a-l ține captiv, cedând senzațiilor dulci-sălbatice care-i bombardau trupul. Dar când vârful umed al limbii porni mai jos de ombilic, ajungând la destinație, șoldurile i se zbuciumară în sus.

Reacția ei îl făcu să chicotească, ridicându-și ochii tulburi spre ea.

– Ți-a plăcut, mm?

– Da, murmură, atât de sufocată încât abia mai putea vorbi.

– Și mie.

Coborî din nou capul, iar limba lui își continuă explorarea, chinuindu-i carnea și învălmășindu-i complet emoțiile. Dar nu-i putea cere să se oprească – n-ar fi suportat s-o facă. Trupul ei îi era destinat lui. Lui îi aparținea, mai ales când limba ajunsese la destinația finală – unde impulsurile ei mărunte, biciuitoare, o făcură să se zvârcolească.

– Oooh! strigă ea, apucându-l de păr, în timp ce măruntaiele topite cuprindeau ca o mânășă limba aceea iscoditoare, tocmai când eliberarea se rostogoli printr-însa cu forța unui val gigantic izbind o stâncă.

Scoase un țipăt.

– Maică Precistă, Amanda!

Amanda se chinui să deschidă ochii, dar așa ceva părea aproape imposibil. Vru să-și acopere urechile, să scape de vocile tuturor celorlalți, mai puțin a ei și a...

– Amanda! Trezește-te!

În sfârșit, vocea nedorită și enervantă învinse. Ochii Amandei se deschiseră dar, un moment, nu știu unde se afla. Fusese sigură că era acasă, în pat.

Goală.

Cu Noah.

Doris pocni din degete în fața ei.

– Amanda!

Gestul o readuse la realitate. Clipi din ochi, apoi inspiră adânc, sperând să-și încetinească bătaile tunătoare ale inimii.

– Mamă Doamne, da' ce mai vis trebuie c-ai avut.

Amanda își împinse părul în lături, apoi și-l înfoie, sperând să-și ascundă roșeața din obraji.

– De unde-ai știut că visam?

Doris își înălță o sprânceană arcuită subțire.

– Haide, puștoaico. Nici pe mine nu m-a adus barza, să știi.

În ciuda sentimentului de jenă, Amanda zâmbi.

– Mda, așa se pare.

– Deci, mi-l povestești?

– Nu.

– Of, rahat! Dacă mie mi-ar aduce un bărbat expresia asta pe față, m-aș vârî în buzunarul lui și-acolo aș rămâne.

Ochii lui Doris licăriră.

– Sau, în pantaloni, mai bine zis.

Amanda se ridică, și mai roșie la față, schimbând subiectul.

– Îți mulțumesc că m-ai trezit. Nu-mi vine să cred că am reușit să adorm.

– Nici mie, mai ales când pagerul și intercomul țipau după tine ca din gură de șarpe.

– Vorbești serios?

– Serios ca un infarct.

– De ce n-ai spus nimic?

– Tocmai mă pregăteam.

– Azi, mâine, am să te strâng de gât.

– Auzi, ești sigură că nu vrei să-mi spui cu cine visai?

Pariez că nu era scumpul de moș Gordon.

Amanda ajunsese la ușă. Se răsuci în loc, încruntată.

– Ce te face să spui asta?

– Știi, nici oarbă nu-s. De când a venit Noah în tabăra ta, ca să zic așa, arăți altfel. Când sunteți în aceeași cameră, poți tăia tensiunea cu cuțitul. Și-n plus, am văzut și eu cum se uită la tine.

– Ai vedenii, se răsti Amanda.

– Nu zău? N-aș prea crede. Nu te-a uitat, deși nici moartă nu pot înțelege de ce s-a cărat de-aici.

– Ei bine, n-ai decât să-ți pierzi timpul cu problema asta, dacă ții mortîș. Pe mine nu mă interesează. Acum îl am pe Gordon. El e omul pe care-l vreau.

– Mhm, sigur.

Amanda scrâșni din dinți.

– Plec până nu spun ceva ce-am să regret.

Nepărând ofensată, Doris zâmbi.

– Hai, nu-ți ieși din pepeni, bine? Nu vreau decât să fii fericită.

– Află că sunt.

Doris se mulțumi să suradă complice, apoi o alungă cu un gest.

– Gata, mișcă de-aici.

Amanda ieși pe ușă, pornind grăbită spre S.U., cu mintea în plin tumult. Nu-i venea să creadă că adormise atât de adânc. Iar când se trezise, îi se făcuse efectiv rău pentru că Noah nu era cu adevărat lângă ea. Pierduse numărul dimineților în care își folosisese limba ca s-o trezească din somn.

Trebuia să-și aducă mințile la ordine, fir-ar să fie, să nu se mai tot gândească la Noah și la sex, care în acel moment se suprapuneau. Scoase un mârâit gutural, din gâtlee. Era chiar atât de hămesită după un bărbat? Evident că nu. Dar, dacă ar fi fost, Gordon n-ar fi refuzat s-o satisfacă.

Parcă pentru a-și lăsa în urmă gândurile tulburătoare, Amanda grăbi pasul.

– Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe Jerry, asistentul de la recepție.

– Nimic, pe moment.

– Cum adică?

Jerry se foi, stânjenit.

– Când n-ați răspuns la pager, a preluat doctorul Howell cazul.

– Ei, nu zău?

– Păi, da, doamnă. E la traume unu.

Cu ochii scăpărând, Amanda porni prin hol.

– Prost, hai?

Sprâncenele lui Noah se îmbinară, făcând să pară și mai aspru la chip.

– Cred că pe-asta n-am s-o iert niciodată.

– Așa se pare, replică Amanda, încercând să rămână serioasă, în timp ce stătea de vorbă cu Noah pe coridor, la o distanță suficientă pentru ca pacientul și mama lui să nu-i audă.

– Pari mai odihnită.

Inima îi palpită un moment. Amanda simți că se înroșea la față ca opărită, având visul încă mult prea proaspăt în minte.

– De ce spui asta?

– Te-am văzut.

Noah vorbea încet, încordat.

De astă dată, inima Amandei se opri de-a binelea. Înghiți un nod, cu mare greutate.

– M-ai... m-ai văzut.

– Am intrat la bufet, și dormeai tun.

Amanda expiră scurt, detestând direcția în care i-o apucau gândurile.

– Nu cumva... ai – vreau să zic...

Nu mai putu continua. Sub privirea lui iscoditoare, pur și simplu îi pieria graiul.

– Dacă n-am – ce? întrebă Noah, cu glasul îngroșat.

– Ăă... nu contează.

Își linse buzele.

– Ascultă, îți mulțumesc că m-ai înlocuit.

Noah oftă.

– Chiar dacă mă roade "prostul"?

Știa că încerca să-i aducă un zâmbet pe buzele prea crispate și, în același timp, să destindă tensiunea care plutea între ei. Numai că nu reuși. Trebuia să plece de lângă el, o îngrozea prea tare gândul că fusese de față în timp ce dormea. Dacă-i strigase numele, în spasmele acelui vis erotic?

– Poate că nu le ai tu pe-astea cu copiii.

O spusese fără nici o intenție ascunsă. Sau... oare așa să fi fost? Din nou, comentariul ei declanșă o reacție surprinzătoare. Lui Noah îi fugi sângele din obraji, arătând de parcă ar fi primit un pumn în stomac.

– E o supoziție corectă, spuse el, cu glas inexpressiv.

Dintr-o dată, pe Amanda o cuprinse o furie neașteptată. De ce continua să scormonească în zona aia? Ce-i păsa ei, dacă el procrea zece copii? Dar îi păsa, iar asta o sâcâia mai tare ca orice.

– Amanda, ce s-a-ntâmplat?

– Trebuie să plec, răspunse ea, pe un ton ursuz.

– Nu pleca.

Întinse mâna ca pentru a o atinge, dar și-o retrase imediat.

– Vreau să zic... ce naiba, nu putem să...

– Doamnă doctor Jennings, sunteți chemată la telefon.

– La naiba, murmură Noah, auzit numai de ea.

– A sunat un om dintr-un taxi, spuse Liz Roberts, alăturându-li-se.

– Și ce treabă am eu? întrebă Amanda.

– Zice că femeia din mașină e gata să nască. Pare înnebunit.

– O, Doamne! murmură Amanda, dându-și ochii peste cap. Vin acum. Dar sună-l pe Petrocelli și zi-i, dacă se poate, să fie pregătit.

– Distracție plăcută, doamnelor, replică Noah, pornind spre capătul culoarului.

– Grozav mascul, comentă sora Roberts.

Ridicându-și capul cu o mișcare smucită, Amanda o privi șocată.

– Ce vorbești, Liz Roberts!

– Păi, de, dacă așa e. Oi fi eu bătrână, dar am ochi să văd. Deși cred că despre chestia asta știți dumneavoastră mai bine...

Apoi, parcă dându-și seama ce vorbea și cu cine, Liz își înfipse dinții în buza de jos.

– Cred că e cazul să ne-apucăm de treabă, spuse Amanda, cu voce nesigură. În acel moment, nu știa pe cine-ar fi preferat să gătuie mai întâi – pe Noah, pentru că-i întorsese viața cu susu-n jos, sau pe Liz Roberts, pentru că avea grijă să i-o amintească.

– Doamnă doctor, taximetristul ăsta parc-a-nnebunit. Sper să-l înțelegeți.

– Iar eu sper că nu te-a auzit, Jerry, replică Amanda, privindu-l încruntată, înainte de a-i smulge receptorul din mână. Doctor Jennings la aparat.

Peste câțva timp, Amanda își frecă ochii injectați. Până și acest efort era aproape prea mare. Dacă n-ar fi stat rezemată

de biroul recepției, i-ar fi cedat genunchii. Iar faptul că Noah se apropia pe hol n-o ajuta cu nimic.

De ce nu stătea la chirurgie, unde-i era locul?

– Bravo, doamnă doctor! tocmai spunea Jerry.

– De acord! adăugă altă voce.

Sora Roberts zâmbi.

– V-ați descurcat de minune.

– Mai pot veni și alții la petrecere? se interesă Noah.

O, Doamne, își spuse Amanda, iarăși el.

– Nu e nici o petrecere, spuse, silindu-se să nu reacționeze față de apariția lui. Nu le da atenție bufonilor ăstora.

– Nu-i adevărat, interveni sora Kent. Avem ceva de sărbătorit. Ce-ați zice s-o aplaudăm pe buna doamnă doctor?

Înainte ca Amanda să le poată potoli entuziasmul, toți cei din secția de urgență începură să bată din palme.

– Faceți o reverență! îi ceru Jerry.

Cătinând din cap, Amanda ridică o mână.

– Ați terminat, da?

– Păi, l-ați scos pe bietul om din belea, spuse sora Roberts. Vă dați seama, să moșească un copil într-un taxi?

– Asta-i o glumă? întrebă Noah, cu un zâmbet.

Respirația Amandei șovăi. Zâmbetul lui îi amintea de soarele care răzbate printre norii negri.

– Nu e nici o glumă, spuse ea înțepată, luând distanță.
– I-a dat instrucțiuni pas cu pas, prin telefon, explică sora Roberts, radioasă. Deși toți par să fie teferi, vin încoace să-i examinăm.

– Bună treabă, doamnă doctor Jennings, o felicită Noah, continuând să surâdă.

Privirea lui o sfredelea, arzătoare. Amanda avea senzația că o atingea efectiv.

– Gata, ajunge, spuse ea. Înapoi la treabă – vă ordon!

– Doamnă doctor Jennings!

La auzul vocii înnebunite și neașteptate, toți se întoarseră pe loc. Două surori din secția de psihiatrie se apropiiau în fugă. Amanda păși înainte, cu un presentiment rău.

– Ce s-a întâmplat?

– Un pacient de-al nostru și-a tăiat venele. Tommy Drapper îl cheamă, spuse o soră roșcată.

– Și aveți nevoie de mine ca să-l cos?

– Nu! strigă cealaltă soră. Avem nevoie să ne-ajutați să-l găsim.

– Să-l găsiți? întrebă Noah, cu asprime. Ce-nseamnă asta?

– A... dispărut. Doamne Dumnezeule...

– Gata, liniștiți-vă, o potoli Noah, cu glasul său autoritar, de medic. S-auzim ce s-a întâmplat.

– S-a certat cu iubita lui, se văită sora. Și pe urmă, s-a tăiat.

– De unde-a avut cuțitul?

– Nu era cuțit. A folosit o lamă de ras. Am găsit-o pe jos.

– La S.U. n-a venit, spuse Amanda. Dar vom căuta peste tot, ca să fim siguri.

Se întoarse spre ai ei.

– Dați-i drumul!

– Dacă la chirurgie tot e Malcolm, pot da și eu o mână de ajutor.

– Vă mulțumim, domnule doctor Howell, spuse roșcovana. Dacă nu-l găsim pe Tommy...

– Îl vom găsi.

Glasul lui Noah era din nou dur, dar plin de încredere. Pentru a doua oară de când aflase că erau de gardă împreună, Amanda se bucura de prezența lui. Dacă tânărul acela nu era găsit, reputația spitalului avea să sufere.

– N-o să iasă din spital într-o zi ca asta, spuse Amanda, privind spre fereastra prelungă.

Deodată, un fulger luminează tot cerul. Amanda se chirci, apoi inspiră brusc, printre dinți.

Pe streșina clădirii alăturate stătea un tânăr, cu brațele deschise ca aripile unui vultur.

– O, Doamne, Noah! strigă ea. Privește!

Capitolul 3

Soarele strălucitor al amiezei ar fi trebuit să străbată cerul, numai că nici vorbă nu putea fi de-așa ceva. Vânturile și ploile torențiale continuau să biciuiască totul în cale, cu brutalitatea unei tornade din Texas.

Amanda se uita pe fereastra cabinetului. Privirea ei nu întâlnea decât o întunecime pustie. Pustie ca Sahara, își spuse, frecându-și brațele, deși nu-i erau înfrigurate. Toată acea situație bizară lăsase urme. Își consultă ceasul și văzu că era trecut de ora două, sâmbătă după-amiaza.

Tare i-ar mai fi plăcut să-i mulțumească lui Dumnezeu că noaptea de vineri luase sfârșit, dar nu se schimbase nimic. Ba chiar, prognozele meteorologice erau și mai rele.

Un ușor zâmbet afectat se ivi pe buzele Amandei. Nu pleca nicăieri. Schimbul ei nu se terminase, și oricum era imobilizată în spital. La S.U. rămăsese de gardă personalul redus, fără nici o șansă de înlocuire. Ea, surorile și Noah.

De astă dată, buzele i se strânseseră într-o linie dreaptă. Iarăși Noah. De ce nu și-l putea scoate din minte, mai ales de vreme ce urma să-l întâlnească pe Gordon, la micul dejun – sau poate prânz – în cantina spitalului? Gordon îi dăduse telefon, aproape cerșindu-i o întâlnire. Știa că Amanda nu putea părăsi clădirea, așa că nici măcar nu i-o ceruse.

– E prea periculos să ieși din casă, spusese ea, sperând să-i zădărnicească bunele intenții.

– Nu sunt chiar atât de departe.

În glasul lui se simțea o notă îndărătnică.

– Și-n plus, am dublă tracțiune. Ai uitat?

– Totuși, poliția recomandă să nu se iasă pe stradă decât în caz de urgență.

– Las-că mă descurc eu.

Nu-l mai contrazisese; pur și simplu nu mai avea energie. Poate avea să-i facă bine dacă se așeza la masă și mânca și ea ca tot omul. Încercă să-și amintească ultima ocazie când mâncase, dar nu reuși. Mai mult decât de mâncare, avea nevoie de somn. Scurtul răgaz de odihnă la bufet n-o înviorase deloc. O lăsase sleită de puteri, ca drogată.

Dar nu numai ritmul frenetic al activităților din S.U. și epuizarea o sfâșiau, ci și relația cu Noah. Numai de-ar fi știut că avea să i se vâre așa sub piele. Efectiv, o prinsese cu

poalele-n cap. În oricare altă situație, analogia ar fi făcut-o să zâmbească, dar în nici un caz acum.

După toate cele prin care trecuseră în ultimele cincisprezece ore, greu se mai vedea un zâmbet. Și, cu toate că detesta s-o recunoască, Noah fusese ca o stâncă.

Dacă nu era el, probabil că tânărul acela care se urcase pe acoperiș, Tommy, acum ar fi fost mort. Amanda se crispă, știind că n-avea să uite acea experiență șocantă câte zile avea de trăit.

În clipa când îi atrăsese atenția lui Noah, privirea lui o urmase pe a ei. Apoi, spusese fără ezitare:

– Haideti, să mergem.

– Jerry, anunță paza și poliția! strigă Amanda, urmându-i pe Noah și cele două surori pe ușă.

În clipa când ieșise în ploaia orbitoare, explodase un fulger, urmat de inevitabilul tunet. Amanda se pierduse cu totul. Nu-i trecuse frica decât după ce Noah o apucase de mână, ținând-o strâns.

Se adunară pâlc la baza clădirii, privindu-l pe tânărul bolnav mintal.

– Nu v-apropiați! urlă el, de pe streășina aflată cu trei niveluri mai sus.

– Tommy, te rog, strigă sora cea roșcată, dă-te jos de-acolo!

– Nuuu! țipă Tommy, scuturând violent din cap.

Amanda și Noah se uitară unul la altul, deși le erau greu să vadă, prin ploaia și întunericul risipit numai de fulgerele continue.

– Lasă-mă pe mine să-ncerc, soră, spuse Noah, făcând cu mâna, pentru a-i atrage atenția băiatului. Tommy, mă auzi?

– Plecați de-aici! Toți!

– Lasă asta. În curând, aici va fi plin de polițiști.

– Am să m-arunc! Jur că m-arunc!

– Atunci, hai, aruncă-te! răspunse Noah.

Amanda îl privi cu gura căscată.

– Ți-ai pierdut mințile?

– Ai încredere-n mine.

– Știi ce încerci. Sper numai ca psihologia ta inversă să meargă.

– Hai amândoi.

– Domnule doctor Howell, nu-s sigură...

Roșcovana care părea să fie sora șefă nu apucă să termine fraza.

– Cum te numești? o întrebă Amanda, venind lângă ea.

– Becky Pounds.

Se întoarse spre colega ei, care își frângea efectiv mâinile.

– Iar ea e Stacy Greenwood.

– Dacă îl poate da jos cineva, numai N... doctorul Howell e-n stare, spuse Amanda. Așa că, țineți-vă firea.

– Doamne, ce frică mi-e, spuse sora Pounds. Dacă Tommy merge până la capăt?

– N-o să meargă.

Deși vorbea cu aparentă încredere, Amanda nu se simțea deloc convinsă. Dimpotrivă, era paralizată de neliniște. Numai de-o sinucidere lângă secția de urgență, în timpul schimbului ei, n-avea nevoie.

Dar și mai important decât ea era tânărul bolnav. Ar fi fost de neconceput să-și pună capăt zilelor sărind de pe un acoperiș. Atunci, îi veni ideea.

– Noah, dacă m-aș urca acolo, să-ncerc să vorbesc cu el?

– În nici un caz. Riști să se sperie rău și să te-atace.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

– Mă duc eu.

– Și ție îți poate face ceva, replică Amanda, pradă unei spaime de alt gen. Nu ești imun la pericole. Mai poate avea la el o lamă ca aia cu care și-a tăiat venele.

– Dacă reușesc să mă apropii destul, am să-l pot imobiliza, crede-mă.

Nu încăpea nici o îndoială că spunea adevărul. Noah era călit, puternic ca un fundaș de fotbal profesionist, deși acest lucru nu se observa în volumul trupului. Și era hotărât – cu toată lumina slabă, Amanda îi distingeă fălcile încleștate. Lui Noah nu-i plăcea să piardă. Când dorea un lucru, nu se lăsa până nu-l obținea.

Dar gândul că i se putea întâmpla ceva rău – ei bine, mintea ei nu putea accepta această posibilitate. Ce-avea să facă? Nimic. Nu putea avea din nou încredere în el – iar fără încredere, orice relație era condamnată din start. În plus, cine putea garanta că n-avea s-o părăsească din nou, dacă-i ieșea în cale cineva sau ceva mai avantajos?

Amanda auzi sirenele pompierilor și fu recunoscătoare pentru diversiune, rugându-se să vină spre Vanderbilt. Dar nu exista nici o garanție. Cu atâtea persoane și incidente care solicitau echipele de intervenție ale orașului, situația de față putea să nu merite o atenție imediată.

– Domnule doctor Howell, dacă nu facem mai repede ceva, ar putea să cadă din cauza pierderii de sânge.

Amanda întoarse capul spre sora Roberts, care părea distrusă. Nu-i era greu s-o înțeleagă. Dacă tânăul sărea, sora risca să-și piardă slujba. Mai rău chiar, l-ar fi avut pe conștiință, indiferent dacă era concediată sau nu.

– Ei pe naiba, eu mă urc acolo, spuse Noah, repezit.

Amanda își strânse buzele.

– Fără mine, nu.

– La dracu'...

– Pot să te-ajut. Știu că pot.

– Cum? întrebă nervos Noah.

– Nu mă cunoaște, ceea ce iarăși face parte din psihologia inversă. S-ar putea ca prezența mea să-i distragă gândurile, ceea ce-ți va da posibilitatea să intervii.

– Merită să încercăm...

– Plecați de-aici! răcni Tommy din nou, tocmai când cerul exploda ca un joc de artificii de Patru Iulie.

Apoi, începu să se legene, intonând numele iubitei sale.

– N-ar strica să ne grăbim, spuse Noah, dacă vrem să mai putem face ceva.

– Sunt gata.

Noah o privi cu ochi pătrunzători.

– Nu-mi convine deloc, dar știu ce încăpățânată poți fi, așa că n-am să stau la discuții. Dar dacă nu face decât să clipească din ochi spre tine, pleci naibii de lângă el. E clar?

– Am înțeles.

– Atunci, să mergem.

Ajunseseră pe acoperiș tocmai când sosea echipa de salvare. Totuși, Amanda și Noah își duseseră până la capăt planul, care, ca prin miracol, reușise. Conform previziunilor, prezența ei îl descumpănise pe tânăr suficient pentru a fi curios cine era și ce căuta acolo. Această curiozitate îi dăduse lui Noah posibilitatea să se strecoare pe la spate și să-l prindă, imobilizându-i brațele, pentru a-l trage apoi la loc sigur, spre mijlocul acoperișului.

Băiatul începuse să urle, zbătându-se și dând din picioare, dar forța de taur a lui Noah învinsese. După trecerea crizei, se întorseseră cu toții în S.U., jubilând dar sleiți de puteri.

Amanda nu pierduse timpul. Se îndreptase spre cabinetul său, însă nu înainte de a simți privirea întrebătoare a lui Noah ațintită asupra ei. Neluându-l în seamă, se scuzase și ieșise.

Acum, în timp ce se pregătea pentru întâlnirea cu Gordon, Amanda își înfrunta senzația de gol din suflet. Dintr-o dată, viața ei părea să fi scăpat de sub control. Teamă că n-o mai putea readuce la ordine, departe de Noah, o speria cum de mult nu i se mai întâmplase.

— Nu credeam să mai vii.

Amanda oftă, cu un zâmbet forțat, și se așeză pe scaunul oferit de Gordon.

— Ți-am spus că voi veni.

— Știu, răspunse Gordon, așezându-se în fața ei, cu colțurile gurii lăsate în jos, a nemulțumire. Dar la secția de urgență de bagă mereu bețe-n roate.

Amanda n-avu ce să-i răspundă. Nici nu mai știa de câte ori trebuie să contramandeze planurile. Oricum, nu se scuzase atunci și nu intenționa s-o facă nici acum. Gordon inițiasse relația absolut conștient de responsabilitățile ei.

– Nu credeam să te văd vreodată atât de dărâmată.

– Niciodată n-am fost mai dărâmată ca acum.

Gordon își împinse ochelarii în sus pe nas, apoi își netezi mustața.

– Mi-a fost dor de tine.

– Mă bucur să aud.

– Mi-am permis să comand și în numele tău. Sper că nu te superi.

– Ai făcut foarte bine.

Zâmbind, Gordon întinse mâna spre a Amandei, începând să se joace cu degetele ei delicate.

– Când ne mai vedem? întrebă el, cu glas senzual.

– Mă vezi acum, răspunse Amanda, mutându-și privirea, în timp ce-și retrăgea și mâna. Din cine știe ce motiv pe care refuza să-l exploreze, nu voia ca Gordon s-o atingă.

Gordon se încruntă, dar nu spuse nimic. Însă nici n-ar fi avut timp, căci prin difuzor fu anunțat numărul comenzii lor. Se ridică de la masă.

– Vin imediat.

Peste câteva secunde, îi puna în față o farfurie cu mâncare și o ceașcă de cafea. Amanda privi lung puiul fript, piureul de cartofi și biscuiții, fiind nevoită să-și înfrunte un imbold neașteptat de a împinge farfuria înapoi. Mirosul o sufoca.

– Amanda?

Zâmbi din nou și luă furculița.

– Cred că nu mi-e atât de foame pe cât credeam.

– N-are importanță, răspunse Gordon, pe un ton ursuz dar îngăduitor, trebuie să mănânci. Dacă nu de altceva, măcar ca să-ți păstrezi puterile.

– Nu te contrazic. Numai că sunt prea obosită.

– Fă măcar o încercare.

Amanda luă câteva îmbucături, apoi clătină din cap.

– Nu mai pot. Mă tem să nu mi se facă rău.

Își luă ceașca și sorbi cu poftă din cafea, deși băuse deja destulă.

Pe trăsăturile serioase ale lui Gordon se citea dezaprobarea, dar nu spuse nimic. Amanda se bucura. N-avea dispoziție să se certe cu el. Și voia să se relaxeze. Mai mult decât atât, dorea să se bucure de compania lui.

Înlăturându-și deznădejdea crescândă, întrebă:

– Pe-afară cum mai e?

– Mai rău ca oricând. Tot orașul e vraiste.

– De-asta e o minune că ai reușit să ajungi aici.

– Era nevoie de mai mult decât o ploaie ca să mă împiedice, spuse Gordon, întinzând din nou mâna spre a ei.

– Ți se răcește mâncarea.

Gordon se încruntă și mai mult.

– Dacă nu te cunoșteam mai bine, aş crede că nu vrei să te ating.

Amanda își feri privirea.

– Dar e absurd.

– Oare? întrebă el, aparent cu nonșalanță.

Dar Amanda nu se lăsă amăgită. Gordon simțea că era ceva în neregulă, dar nu știa ce anume. Și nici nu trebuia să afle. Imediat ce se ameliora vremea și revenea curentul electric, sentimentele ei de nemulțumire aveau să dispară, în același timp cu noua dragoste pentru Noah.

– Mă gândeam... spuse Gordon, concentrându-se un moment asupra mâinii ei.

– La ce?

– La visul tău.

Amanda îl privi surprinsă, având în minte un alt vis. Clătină din cap, cu un zâmbet forțat. Nu știa la ce se așteptase din partea lui, dar în nici un caz nu fusese asta.

– Așa?

– Te porți de parcă habar n-ai avea despre ce vorbesc.

– Ei, cum să nu am?

Gordon zâmbi.

– Ce ușurare.

– Și, ce voiai să spui?

– După cum știi, firma mea de investiții n-o duce deloc rău cu banii.

– Grație inițiativei și talentului tău în afaceri.

Complimentul îl făcu să se lumineze la față. Apoi continuă:

– Deci, ce-ai zice să te împrumut eu, ca să-ți deschizi cabinetul particular?

– Vorbești serios?

– Sigur că da. Cu așa ceva, nici nu m-aș gândi să glumesc.

– Ești foarte generos...

– Generos? Nu e deloc vorba de așa ceva. E o investiție pentru viitorul nostru.

Văzând-o că făcea ochii mari, își dresе glasul.

– Cred că esența acestei discuții e că te cer în căsătorie.

– În căsătorie? repetă Amanda, cu limba încleiată în gură.

Gordon se aplecă spre ea.

– Doar nu te surprinde.

– Păi, ba da... Adică, nu...

– Ascultă, știu că am ales un moment nepotrivit, dar de fapt am vorbit aproape fără să gândesc.

Luă o înghițitură de cafea.

– Te iubesc, dar pe-asta o știi de mult.

– Of, Gordon...

– Ce "of, Gordon"?

– E cam mult, atâta tot.

– Bine, să lăsăm deocamdată cererea și să vorbim despre plecarea ta de la S.U. Mai vrei să-ți deschizi propria clinică de medicină sportivă, nu?

– Sigur că vreau. Cu actuala ascensiune a turismului, e o ocazie de aur pentru mine. Totuși, s-ar putea să trebuiască să mă întorc la școală.

– Nu mă deranjează.

– Auzi! Sunt impresionată.

– Și epuizată, ceea ce înseamnă că nu trebuie să discutăm acum subiecte atât de complicate. Speram să-ți mai alung nervozitatea, nu s-o accentuez.

– Ești un dulce.

– Aș fi și mai dulce, dacă m-ai lăsa.

Glasul lui coborâse cu o octavă, iar degetele i se strânseseră în jurul alor ei.

– Voi...

Restul frazei i se opri în gât, căci Noah alegea tocmai acel moment pentru a intra în cantină. La naiba. Poate n-avea să-i vadă...

Aiurea.

Noah se opri, uitându-se drept la ea, ca și cum tocmai de-aceea ar fi venit. Amanda încercă să-și ascundă capul, în ceașcă, dacă s-ar fi putut.

– Amanda, ce...?

Peste masă se așternu o umbră. Împotriva propriei voințe, Amanda înălță capul, privind ochii albaștri ai lui Noah, cu inima bubuindu-i în piept.

– Mă întrebam unde dispăruseși, spuse el, privind de la ea la Gordon.

Amanda își înfruntă pornirea de a-i șterge de pe chip acea expresie posesivă.

– Nu știam că trebuie să-ți dau raportul, replică ea, cu voce dulceagă.

Noah zâmbi, dar Amanda știu că înțelesese mesajul. Arătă cu capul spre Gordon.

– Ce-ar fi să mă prezinți... prietenului tău?

Amanda o făcu, deși fără tragere de inimă.

– Gordon Bishop, doctor Noah Howell.

După ce-și strânsesă mâinile, Noah reveni spre ea.

– Ne vedem mai încolo, da?

Și, fără a aștepta răspunsul, se îndepărtă.

– Ce-a fost asta? întrebă Gordon, pe un ton posac.

– Nimic. Lasă-l în pace.

Gordon pufni.

– Nu mi-a plăcut deloc cum se uita la tine.

– Ascultă...

– Și-n fond, cine e?

După o scurtă ezitare, Amanda răspunse:

– Fostul meu logodnic.

Capitolul 4

Noah era în clumea enervării.

Își freca bărbia și obrații nerași cu palma, stânjenit de mâncărimea țepilor pe care ar fi trebuit să și-i bărbierească de mult. Poate-ar fi trebuit să profite de cele câteva minute pe care i le oferise soarta și să rezolve problema.

Oricum, toate la timpul lor: mai întâi, mama lui. Trebuia să-i vorbească, s-o anunțe că auzise vocea lui Randi și că era cel puțin în viață. Mai trebuia și să vadă ce făcea Melissa înșăși, sentimentul trădării începând să-l roadă neplăcut.

La naiba, îl interesa binele familiei lui deși, trebuia să recunoască, faptele erau mai elocvente decât cuvintele. Spera ca Melissa să fi rămas la han, fără a încerca să se întoarcă acasă. După cum o cunoștea, ar fi fost în stare și de una, și de alta. Era o femeie încăpățânată, mai ales când credea că asta îi sporea autoritatea asupra lui.

Noah formă numărul cabanei Squaw Creek, dar parazitii erau atât de puternici încât, chiar dacă prindea legătura, n-ar fi auzit nimic.

Trânti receptorul în furcă, simțind că se enerva și mai rău. Trebuia să se stăpânească, altfel risca să facă vreo greșală în sala de operație, lucru pe care nu și-l putea permite pentru nimic în lume.

Privindu-și mâinile, văzu că-i tremurau, ceea ce nu-i ridică deloc moralul. Dacă îl mai vedea cineva, un medic sau o soră, ar fi crezut că se apucase de băut. Era beat, ba bine că nu, dar nu de alcool.

Oboseala și furia îi creau o stare de euforie care n-avea nimic în comun cu băutura. Se afla în cel mai precar echilibru afectiv. În orice moment, se aștepta să se prăbușească, făcându-se praf.

Reușise să-și lase viața personală să se strecoare în cea profesională. Totuși, făcea eforturi pentru ca munca să aibă întâietate.

Tânăra Collier era prima pe lista de vizite.

Laura. Un nume frumos, pentru o fată frumoasă. Și era foarte posibil să nu mai apuce seara. Sincer, era surprins că trăise până acum.

Noah înălță capul, înfruntându-și emoția care-i pune un nod în gât. Suferința fizică și moartea făceau parte din viața

lui de zi cu zi. Le putea suporta – fusese instruit să le suporte. Dar războiul emoțional care avea loc în sufletul lui era cu totul altceva.

Crezuse că era destul de puternic pentru a-i face față. Și se înșelase. Amarnic. Totuși, nu avea încotro decât să meargă înainte, cu viața lui, cu cariera. Deși toate păreau bune și frumoase, nu voia, fir-ar al dracului, nu voia să meargă înainte! Voia să se întoarcă înapoi la Amanda și să reia povestea de unde o întrerupsese.

– Vrabia mălai visează, Howell, mormăi el. Da' de unde atâta mălai? Amanda își găsise pe altul. Gândul îi punea un junghi în stomac. Însă trebuia să accepte faptele și să le facă față.

Cum? Acum, când putea asocia un nume și un chip, era și mai rău. Dezgustat de sine însuși, intră în baie, unde începu să se bărbiească, încă surprins că nu fusese chemat în sala de operație, deși Malcolm era de gardă.

De obicei, zilele de sâmbătă nu se remarcă prin urgențe, nici la chirurgie și nici la S.U. Dar această sâmbătă era o excepție, orașul fiind lipsit de energie electrică. Deși, pe moment, ploaia mai slăbise oarecum.

Noah își privi chipul în oglindă și simți că-i venea să râdă, dacă situația n-ar fi fost atât de tragică. Arăta îngrozitor, ca un om îndrăgostit de butelcă.

Scuipând un cocoloș de spumă care-i intrase în gură, începu să se bărbierească. Nu peste mult, își dădu cu mâinile peste față, simțindu-se mult mai bine. Părul, însă, era o cauză pierdută. Îi crescuse prea lung, se încâlcise, dar până la sfârșitul asediului trebuia să-l tolereze, lucru pe care paria că noul iubit al Amandei nu l-ar fi făcut nici în ruptul capului.

Drăgălașul de Gordon arăta ca scos din cutie. Noah scoase un sunet vecin cu un mormăit. Nu avusese nimic în neorânduială, nici o cută a hainelor, nici un fir de păr pe cap. Doamne ferește.

Era gata să parieze că Gordon își călca până și rufăria de corp.

Îl izbi încă un junghi ascuțit. Gândul că Amanda făcea cu alt bărbat lucrurile pe care le făcuseră împreună îl scotea din minți, ca să nu mai menționeze aciditatea din stomac.

Oare avea să se mărite cu Gordon? Cel mai probabil, așa că n-ar fi stricat să se deprindă cu ideea. Sau, și mai bine, putea abandona lupta cu Riley pentru postul de șef al secției de chirurgie, mutându-se la alt spital. Se găseau destule care l-ar fi angajat în conducere.

Ba nu. Se întorsese în Grand Springs, la Vanderbilt, și era hotărât să rămână. Cumva, avea să treacă peste problema cu Amanda – iar dacă nu reușea, nu-i rămânea decât s-o suporte.

La urma urmei, el era cel care stricase totul, care distrusese cel mai bun lucru ce i se întâmplase în viața lui. Unele păcate se plătesc veșnic, își reaminti Noah, cu o sinceritate brutală.

Totuși, Amanda încă nu se căsătorise. Acest gând îl mai înveselea. Și știa că încă mai era atrasă de el, cel puțin pe plan sexual. Era și asta un început. Categorie, știa ce butoane să apese pentru a dezlănțui pasiunea pe care Amanda și-o ascundea sub fațada ei rece și controlată.

Totuși, detesta să se țină de jocuri. Nu avea răbdare pentru asemenea aiureli. Însă, după ce o văzuse cu alt bărbat, știa că ar fi făcut aproape orice ca s-o aibă. Atâta despre toate palavrele alea cu meseria ca unică amantă.

O dorea pe Amanda atât de tare, încât simțea gustul – gustul ei.

Noah mai mormăi o înjurătură, apoi intră în cabinet, tocmai la timp pentru a-și auzi numele chemat prin interfon, la secția de terapie intensivă, ceea ce însemna că problema era gravă.

Ieși în goană, instinctul spunându-i că tânăra Collier se afla într-un mare pericol.

— Tensiunea, te rog.

Sora Randall se conformă, după care privi cadranul și din nou spre Noah.

– În scădere, domnule doctor.

Noah strigă încă un ordin, apoi își reluă lucrul, căutând artera care sângera. Avusese dreptate. Când ajunsese la terapie intensivă, Laura Collier era în pragul morții. Avea hemoragie internă.

– Duceți-o imediat sus! strigase el, pornind în fugă pe lângă brancardă.

Acum, în timp ce se străduia din răputeri, cu toată viteza, să-i salveze viața, murmură:

– Ține-te bine, Laura. Nu te da bătută.

– Îi scade tensiunea.

Noah nu știa cine vorbise, căci îl ajuta o întreagă echipă. Transpira prin toți porii. Sora îi șterse sudoarea de pe frunte.

– Pompează! ordonă Noah, hotărât să salveze fata. N-o putea lăsa să moară, mai ales când părinții ei stăteau dincolo de geam, privindu-l cu un amestec de teamă și încredere.

– O pierdem, doctore!

– Ba n-o pierdem! se răsti Noah. O să scape.

Se îndârji și mai tare, simțind cum îi vibrau toți nervii din trup.

– Haide, haide...!

– S-a dus, domnule doctor, spuse sora Powell, cu voce tristă, dar calmă. Îmi pare rău.

– Defibrilatorul! scrâșni Noah, printre buzele strânse.

Sora îi puse o mână pe braț.

– E prea târziu. Regret.

– Așa e, Noah, spuse și anestezistul. A murit.

Prea furios pe propria lui neputință de a o fi salvat și prea îndurerat pentru părinții ei, Noah rămase tăcut. Fără a se uita la nimeni, se întoarse și ieși din cameră.

Peste câteva minute, după ce-și schimbase costumul plin de sânge, intră în mica sală de așteptare. Domnul Collier își ținea cu ambele brațe soția, care suspina la pieptul lui.

Noah îi atinse pe amândoi pe umeri. Când ridică privirile, le spuse:

– Îmi pare rău, oameni buni. Am făcut tot ce s-a putut.

Domnul Collier se rezumă să dea din cap. Noah simți că îi era greu să vorbească, văzând cum îi tremura mărul lui Adam. Părea să-și stăpânească lacrimile, spre binele soției sale.

– Ați... făcut tot ce-ați putut, spuse domnul Collier, după ce tuși de câteva ori.

Doamna Collier ridică și ea capul, cu fața schimonosită de o durere pe care numai cei care-au pierdut un copil o pot înțelege. Bătuse și el acel drum...

– Sunteți... sunteți sigur că s-a terminat, domnule doctor? întrebă ea, cu bărbia tremurându-i. Nu s-ar... nu s-ar putea să fie o greșeală? Vreau să spun...

Noah clătină din cap, cu nodul din gât tăindu-i graiul. Apoi, după ce înghiți în sec, spuse:

– Din păcate, nu e nici o greșeală.

– Înțeleg, răspunse femeia, cu vocea frântă. Deci, fetița noastră scumpă s-a dus într-adevăr la Domnul.

– Un gând frumos, doamnă Collier.

– Vă mulțumesc... mulțumesc încă o dată, domnule doctor, pentru tot ce-ați făcut.

– Îmi pare rău că n-a fost destul, răspunse el, ferindu-și privirea de chinul din ochii mamei. Și, în acel moment, o văzu.

Amanda stătea în prag, privindu-l lung.

Nici un medic demn de acest nume nu rămâne nepăsător la moartea unui pacient. Amanda lua totul la nivel personal, ceea ce făcea ca pierderea să fie de două ori mai dureroasă. Acum, privindu-l pe Noah, se văzu reflectată pe sine. Pentru el, eșecul părea amplificat, ca o palmă atât de puternică încât te învârtește în loc. Pentru că era un amestec suprem de perfecționism și autocontrol, îl lovea mai tare ca pe oricine.

Spre lauda lui, însă, nu pierduse mulți pacienți. Ba chiar, probabil puteau fi numărați pe degetele de la o mână.

Totuși, chiar și unul singur ar fi fost prea mult, mai ales dacă avea înaintea toată viața, ca Laura Collier.

Necesitatea de a-i anunța familia amplifică și mai mult tragedia. De aceea, când auzi că Noah o pierduse pe masa de operație, nici măcar nu stătuse să se gândească la ce făcea.

Îi privea, văzând neputința sumbră din ochii lui. Și își pune la îndoială propriile facultăți mintale. Noah nu avea nevoie de compasiunea ei. Era ultimul om pe care ar fi trebuit să-l consoleze. Ultimul om în preajma căruia ar fi trebuit să se afle, pentru numele lui Dumnezeu.

Tocmai luase masa cu un bărbat care o iubea și care îi ceruse mâna. Deși nu răspunsese afirmativ, Amanda așa intenționa, ceea ce făcea ca apropierea de Noah să fie mai periculoasă decât mersul pe gheața subțire a unui lac.

Ce-o fi gândit? Nimic. Asta era problema. Dar ce gândea el, oare? Gânduri nedorite de Amanda, cu siguranță. Atunci, care era răspunsul? Să-i întoarcă spatele și să plece înapoi în S.U., unde-i era locul și de unde nici n-ar fi trebuit să iasă.

Se răsuci pe loc.

— Amanda.

Sunetul scăzut, gutural, al glasului lui o făcu să încremenească, deși nu se întoarce. Așteptă, conștientă că făcea o mare greșală. Nu se mișcă decât după ce Noah ajunsese la ea.

O urmă, deși nici unul nu scoase o vorbă. Pe culoar, Noah își potrivit pasul după al ei, până când Amanda se opri, privindu-l.

– Uite ce e, Noah...

Totul se întâmplă atât de repede, încât nu l-ar fi putut împiedica nici dac-ar fi știut dinainte. Scoțând un sunet feroce, Noah o apucă de braț și, cu cealaltă mână, deschise ușa cea mai apropiată, care întâmplător era a unei magazii de așternuturi, pentru a o împinge înăuntru.

– Ce-i?

– Șșșt, nu vorbi.

– Dar...

De astă dată, o întrerupseră buzele lui, prăvălindu-se peste ale ei fierbinți și fără ezitare.

Un moment, îngrozită, Amanda rămase prea năucă pentru a reacționa. Profitând de slăbiciunea ei, Noah îi penetră gura cu limba. Se zbatu, încercând să se ferească, dar degeaba. Capul și spatele nu făcură decât să i se ciocnească de perete.

Profitând de imobilitatea ei forțată, degetele lui Noah se abătură spre coloana expusă a gâtului. Amanda își smuci buzele de sub ale lui.

– Noah!... țipă ea, cu respirația la fel de agitată ca bătățile inimii. E o... nebunie...

– Nebunie sau nu, o dorim amândoi.

– Nu-i adevărat!

– Ba da, mârâi el, înfigându-i mâna în bluză.

Camera începu să se învâртеască. Trebuia să-l oprească, dar nu avea nici putere, nici mijloace, când Noah o atingea așa. În plus, o trăda propriul ei trup, lăsându-i mâna liberă să se miște, s-o cutreiere în voie.

– Mă dorești, șopti Noah. Recunoaște.

– Noah...

Nu luă în seamă suspinul cu care-i rostise numele, prea ocupat să-i ridice o mână la sâni, pentru a o acoperi apoi cu a lui.

O, Doamne! Amanda avea senzația că îi era absorbit tot aerul din trup.

– Acum mai poți să negi? scrâșni el. Te trădează sfâr-curile.

– Te rog... îl imploră – dar ce anume, nici ea nu știa.

– Ce mă rogi? Mă rogi să te ating aici? Și aici?

Glasul îi dobândise un timbru ascuțit, febril.

Îi împinse înapoi halatul, apoi o apucă de bluză și smuci. Nasturii săriră care-ncotro, căzând cu zgomot pe podea, eliberându-i sâni și abdomenul.

Amanda țipă revoltată, dar nu reuși să-i împiedice mâinile și buzele de a-i căuta pielea dezgolită, înfierbântată.

Tremurând din cap până-n picioare, încerca să-și înfrunte propriile emoții, știind că deja pierduse lupta.

Jinduia să cedeze, mai ales când respirațiile li se amestecară, în timp ce o mână cobora pe piciorul ei, ridicându-i fusta.

Ochii i se închiseră, cu pleoape tremurătoare, în timp ce Noah continua s-o sâcăie, să-i muște ușor buzele, încrezător că era stăpân pe acel joc sexual.

Dar Amanda știa că nu era lipsit de propriile lui puncte vulnerabile, că o mare parte din așa-numitul lui autocontrol avea picioare de lut. La fel ca ale ei, simțurile lui clocoteau și numai când ajungea într-însa avea să se declare satisfăcut.

Și nu mai înceta. Continua să-i tortureze pe amândoi, împingându-și șoldurile într-ale ei. Amanda îi simți erecția, dură și voluminoasă, când începu să se miște, să frece...

Mișcarea avu efectul unui șoc. Gemetele li se contopiră, în timp ce Amanda renunța la orice luptă, cedând nevoilor ce-i invadeau trupul. Învinsese. Aprinsă, abandonând orice prudență, îi captură limba cu gura ei, sugând.

– Amanda! gemu Noah după câteva clipe.

Și, în același moment, Amanda îi simți mâna îndepărtându-i picioarele.

Capitolul 5

– A aflat cineva ceva de doctorița Sloane?

Amanda clătină din cap, răspunzându-i lui Doris:

– Nu, și eu sunt îngrijorată, deși n-am încercat s-o sun.

– Probabil nici n-ați prinde legătura, comentă sora Liz Roberts.

Sâmbătă după-amiaza, activitatea din S.U. decurgea lent, în ciuda faptului că ploaia continua, deși nu cu aceeași înverșunare ca noaptea. Totuși, nimeni nu se grăbea să se bucure, în orice moment putând năvăli un nou șir de urgențe.

Deocamdată, cea mai mare parte a personalului, pe lângă Doris, se afla în bufet, bând răcoritoarele mult dorite.

– Ai dreptate, spuse Amanda, deși nu-mi vine să cred că Victoria n-a fost salvată până acum.

– Ei bine, n-a fost.

Toate capetele se întoarseră spre Jerry, care intră în încăpere cu un zâmbet pe chipul lui lat, de bufon. Amanda încercă să nu se concentreze asupra bărbiei lui duble.

Cum de n-o observase mai dinainte? Dacă era femeie, Jerry și-ar fi făcut o operație estetică. Înfuriată brusc pe aiurelile la care se gândea, izbucni:

– De unde știi că n-au salvat-o?

– Am auzit la radio, adineaori.

Jerry se îndreptă spre automatul de dulciuri, formă un număr și se întoarse spre ele.

– De fapt, tot orașul vorbește.

– Doamne, ce oroare, comentă Liz. Aș vrea să putem face ceva. Doctorița Sloane ne e ca o rudă, și n-o putem ajuta cu nimic.

– Știu, interveni Amanda. Și mă simt la fel de neputincioasă ca tine.

– Totuși, îl are pe Cassidy, pe care să se bazeze, spuse Doris, scoțând din pungă o mână de cartofi prăjiți, pentru a începe să-i ronțăie zgomotos.

– Nu fi atât de sigură, replică Liz, cu franchețe. Niciodată n-a fost prea încântat de meseria și programul ei.

– Hai să nu ne băgăm în viața lor personală, bine?

Amanda nu voia să pară o sfântă, dar nici n-avea de gând să-și bârfească o colegă.

– În plus, adăugă ea, nu-mi imaginez că nu sunt uniți, într-o criză de proporțiile astea. Doamne Dumnezeule, e în pericol viața copilului lor.

– Aveți dreptate, replică Liz, cam roșie la față. Cred că mă cam pripesc să-i judec. Numai că doctorița Sloane e o femeie atât de cumsecade și nu-i doresc decât binele.

– Toți i-l dorim, interveni Doris.

Ca și cum s-ar fi simțit exclus, Jerry se amestecă și el, schimbând subiectul:

– Fiica dispărută a familiei Sloane nu e singura știre de senzație.

Amanda deveni țeapănă.

– Așa? Nu cumva ai afla ceva și despre Randi Howell?

– Nnț, se scărpină Jerry în cap. Dar așa e – și ea a dispărut. A șters-o chiar înainte să zică "Da".

Cu o privire tăioasă, Amanda replică:

– Se poate spune și așa, cred.

Jerry ridică din umeri.

– Păi, asta-i adevărul, sau cel puțin așa vorbește lumea.

– Poate că da, poate că nu, răspunse Amanda, din nou stânjenită că discuta despre angajații spitalului și familiile lor. Iar dacă era vorba de Noah, jena sporea de două ori. Când se gândea la el și la ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple în magazia de așternuturi, o cuprindea panica.

– Cu siguranță, Noah trebuie să fi aflat ceva până acum, spuse Doris. Să nu uit să-l întreb.

– Eu nu pot spune decât că sper ca Randi să fie bine.

Amanda se duse la fereastră, înfruntându-și dorința de a ieși din spital fără să se mai întoarcă. Atât de înnebunită și distrusă era. Neașteptatele avansuri ale lui Noah îi încurcaseră viața într-un fel pe care nu mai știa cum să-l descurce.

– Deci, vreți să știți ce-am mai auzit? întrebă Jerry, mușcând dintr-o ciocolată Milky Way. Sau nu vreți?

Amanda ar fi vrut să-i spună că vorbitul cu gura plină nu era frumos, dar se abținu. Toți și toate o călcau pe nervi. Ar fi trebuit să fie mai prudentă.

– Da, da, spune-ne, îi ceru Doris. Așteptăm cu sufletul la gură.

– Mhm, că vă și cred, replică Jerry, posomorât.

Doris îi făcu semn cu mâna pe care n-o ținea în punga cu cartofi prăjiți.

– Nu, serios, eu te-ascult. Zi ce-ai pe suflet.

– De fapt, nu-i mare lucru. O cunoștea cineva pe Paige Summers?

– Eu, răspunse Liz, deși nu personal. O prietenă de-a mea e colegă cu ea. Să nu-mi spui că i s-a întâmplat ceva.

– Am auzit că a rămas blocată în lift, aseară.

Doris se cutremură.

– Mai bine ea decât eu. Mamă, ce spaimă aș fi tras.

– Și eu, adăugă Amanda, îndepărtându-se de fereastră.

Era singură?

Jerry mai mușcă o bucată de ciocolată, începând s-o molfăie.

– Nnț, sau cel puțin așa a dat de înțele crainicul de la radio.

Amanda îl privea lung, spunându-și că arăta exact ca un bou rumegând.

– Tot ce știu eu, spuse Liz cu un oftat, e că se întâmplă fel de fel de grozăvii, și numai unor oameni de treabă. Și-mi vine rău când văd că nu se-apropie sfârșitul, de parcă ploaia asta ar vrea să ne măture pe toți de-aici.

– Doamne ferește, nici măcar să nu gândești așa, o dojeni Doris.

– Aș vrea eu să n-avem altă grijă, mormăi Jerry. Ai mei orbecăie prin întuneric. I-a prins fără lumânări.

– Sunt sigură că familia ta nu e singura în situația asta.

După aceste cuvinte ale Amandei, în cameră se lăsa tăcerea. Uitându-se la ceas, Amanda observă că timpul părea să se târască mai încet ca melcul. Numai de s-ar fi putut furișa până acasă pentru o vreme, atunci poate ar fi văzut într-o perspectivă mai clară lucrurile, ceea ce se întâmpla înăuntrul ei. Pe moment, trupul și mintea îi erau obsedate de Noah.

Și când își amintea că se putea foarte bine să fie însurat cu alta, i se revolta inima. Cu siguranță, dacă așa era, n-ar fi inițiat acel fiasco din magazie, n-ar fi atins-o în felul acela.

Dar, când era vorba de Noah, parcă puteai să știi? Într-o vreme, ar fi fost gata să jure că-l cunoștea mai bine decât se cunoștea pe sine însăși.

Fu cât pe ce să izbucnească în râs. Mamă, cum se mai lăsase păcălită. La fel ca Randi, vorba lui Jerry, și Noah "o ștersese". Unde și cu ce scop, rămânea top secret.

Ia mai ducă-se...

N-avea de gând să se lase folosită din nou. Numai că, din păcate, fusese deja. Dacă el nu s-ar fi oprit, l-ar fi lăsat să-i facă orice în magazia aia – pe jos, lângă perete, oriunde. N-ar fi contat.

Slavă Domnului că-și venise în fire, pentru că acum conta.

– Te simți bine? o întrebă Doris.

Toți o priveau.

– Cine, eu?

– Nu, tata, replică Doris, pe un ton comic. Scoteai niște sunete de parcă ai fi avut dureri.

– Nu-mi dați atenție, răspunse Amanda. Îmi fila o lampă.

– Tuturor ne filează, spuse Liz, masându-și rădăcina nasului.

Apropo, Bethany unde-i? N-am prea văzut-o, în ultima vreme.

Doris ridică mâna.

- Știu eu.
- Atunci, zi, o îndemnă Jerry. Dacă e vreun secret ca să ieșim din văgăuna asta, Doamne, dau orice ca să-l aflui.
- Ce lucru atât de important ai de făcut? întrebă Doris. Jerry îi aruncă un rânjel răutăcios.
- Să-mi gălesc o femeie binevoitoare și să punem de-o preacurvie d-aia, serioasă.
- Ești bolnav, Jerry, replică Doris. De astă dată, Jerry se încruntă.
- Mersi, scumpete. Las-că-ți zic și eu ceva drăguț, cândva.
- Dacă aveți de gând să vă purtați ca niște copii, remarcă Amanda pe un ton obosit, va trebui să vă tratez ca atare.
- Scuză-mă, răspunse Doris.
- Dar Amanda știa că nu regreta deloc, în ochi zărindu-i-se o licărire ștrengărească. Tare-i mai plăcea să se ia de Jerry. Iar el îi răspundea cu aceeași monedă, întotdeauna.
- Deci, unde-i sora Kent? întrebă din nou Liz.
- Cu bebelușul, răspunse Doris, făcând ghemotoc punga goală, pentru a o arunca la coș. S-a amoretzat de pruncul ăla.
- Ei, e timpul să se-ntoarcă la treburile ei, spuse Amanda. Jerry, când te întorci la recepție, dă-i un pager.
- Am înțeles.
- Apropo de pager. Nu-mi vine să cred că nu v-a chemat nimeni, spuse Doris, uitându-se la ceas. Cât timp a trecut?

– Cincisprezece minute în cap, răspunse Jerry. Un adevărat miracol.

– Ce-i un adevărat miracol?

Toți se întoarseră spre ușă, unde apăruse Noah. Într-o clipă, Amanda înțepeni, apoi își feri privirea. Dar această mișcare rapidă n-o împiedică să-l soarbă din ochi. Era de o masculinitate atât de dezgustătoare, încât toate celulele din trupul ei reacționau pe loc, lăsând-o fără pic de vlagă.

– Că nu ne-au chemat să tăiem la sare, răspunse Jerry.

– Și eu mă mir, spuse Noah, mergând spre cafetieră, unde-și umplu o ceașcă mare.

– Cum mai e situația la chirurgie, domnule doctor? întrebă Liz, în scurta tăcere care se lăsase.

Se părea că toată lumea simțea tensiunea dintre Amanda și Noah. Și de-ar fi știut măcar pe jumătate adevărul. Dar așa ceva n-avea să se întâmple, își reaminti ea, cu aprindere. Principalul motiv fiind acela că nu intenționa să-l mai lase pe Noah să profite de ea. Chiar și dacă era ultimul lucru pe care-l făcea în viața ei, avea să-l evite cu orice preț.

Garanția era aceea de a-i spune lui Gordon că-i primea oferta de a-i finanța intrarea în practica privată. Începuse să-și facă planuri. Așa, avea să rămână ocupată, ferită de orice necazuri.

Cererea lui Gordon în căsătorie, însă, era cu totul altă poveste.

– Se ține pe picioare, răspuse Noah, pe un ton sumbru.

Amanda făcu un efort să revină în prezent, deși pierduse o parte din conversație.

– Îmi pare rău pentru tânăra Collier, continuă Doris. În zilele noastre, copiii trăiesc cu impresia că n-au să moară niciodată. De-asta-și închipuie că n-au nevoie de asigurări de sănătate.

Neluând în seamă turuiala lui Doris, Amanda se pomeni urmărindu-l involuntar pe Noah, în timp ce recunoștea că-i era greu să nu-și țină ochii îndreptați spre el. Văzu imediat că moartea tinerei Collier continua să-l afecteze. Umbla încordat, gata să se repeadă, ceea ce-l făcea să pară mai mare, mai dur și mai periculos.

– Amanda? o fluieră Jerry. Ești dusă pe altă planetă, sau unde?

– Scuze, spuse ea, nedându-și seama că i se vorbise. Ce spuneai?

– Mergem înapoi.

– Vin și eu.

– Amanda.

Glasul lui Noah o opri. Fără tragere de inimă, se întoarse spre el.

– Ce e?

– Poți să mai stai un minut?

În ochi îi lucea încăpățânarea.

– Aș dori să-ți vorbesc.

La naiba, știa prea bine ce făcea. Știa că nu risca un refuz, în fața celorlalți. Și avea dreptate. Amanda nu voia să mai ofere subiecte clubului de bârfă.

Dădu din cap afirmativ, deși nu era deloc încântată. Își simțea sângele înghețat în vene, înștiințând-o că nu-și putea permite să mai rămână singură cu el.

– Zău, trebuie să merg înapoi.

– Nu te rețin mai mult de un minut, îți promit.

– Bine.

Tonul ei era oricum, numai elegant nu, ceea ce-i făcu pe ceilalți să-i privească lung.

Apoi, parcă înțelegând că Amanda și Noah nu doreau spectatori, ieșiră grăbiți. Amanda știa că, nu peste mult, Doris urma s-o ia la puricat. Cu atât mai rău. Avea să-l ia pe nu în brațe, și gata. Nici chiar cea mai bună prietenă a ei nu trebuia să știe că Noah o atinsese, necum altceva.

– Îți mulțumesc că ai rămas.

Glasul lui era arțăgos, iar în ochi i se citea o emoție greu de descifrat. Amanda făcu un efort să expire, într-o rafală întretăiată.

– Ce dorești?
– Știu că nu va fi ușor.
Ochii ei scăpărară.
– Să trecem la subiect, vrei?
– De ce naiba ești așa de crispată?
– Nu sunt crispată deloc.
– Aproape că m-ai păcălit. Și nu te mai purta de parcă eu aș fi personajul negativ. M-ai dorit la fel de mult pe cât te-am dorit și eu pe tine.

Fața Amandei se împurpură pe neașteptate.

– Ce naiba, Amanda, nu vreau să ne certăm. Nu despre așa ceva e vorba.

Ar fi preferat să nu se uite la ea cu o asemenea intensitate, mai ales din moment ce nu-i putea descifra nici acum expresia acelor ochi seducători.

– Atunci, despre ce e vorba? întrebă ea, cu voce surdă.
– Despre noi.
– Ți-am spus că nu există nici un "noi".
– Lasă că știu eu – și tu la fel.
– Doamne, trebuie să recunosc – ai mai mult tupeu decât guvernul federal.

Noah continuă ca și cum Amanda n-ar fi scos o vorbă.

– Știu că încă mai ții la mine și-s al dracului de sigur că și eu țin la tine.

– Nu vreau să mai aud nimic.

– Nu-i chiar atât de ușor. Doar nu poți trece cu vederea ceea ce se întâmplă între noi.

– Chiar așa?

Păru să-i ia sarcasmul cu nepăsare, aproape batjocoritor.

– Da, chiar așa.

– Las-o baltă, Noah. Bine, recunosc că încă mă mai exciți. Dar nimic mai mult.

– Ai vrea tu.

Voia să-l croiască.

Ca și cum și-ar fi dat seama, tonul lui deveni mai împăciuitor.

– Ascultă, sunt gata să clarific lucrurile, să mărturisesc, dacă vrei.

– Atunci, îți propun să te duci la un preot, îl repezi Amanda. Ei ascultă spovedaniile, nu eu.

În ton i se simțea o amărăciune pe care nu se osteni s-o ascundă.

– Și-n plus, în ceea ce mă privește, nu e nimic de clarificat.

– Ai dreptul...

– Nu! Și-n fond, cine te crezi? Cum îți permiti să te joci cu emoțiile mele?! În pofida a ceea ce crezi, nu poți să ieși din

viața mea așa, simplu, fără nici un motiv, pentru ca apoi să revii, cu pretenția de a continua de unde ne-am întrerupt.

– Mă dorești, Amanda, spuse el încet, dar ferm. Și...

– De-ajuns. Am o viață nouă, Noah, care nu te mai include și pe tine. Îți propun să...

O bătaie în ușa îi reteză cuvintele. Deși nici unul nu scoase o vorbă, ușa se deschise și apărău un tânăr, pe care Amanda nu-l cunoștea.

– Ăă, mă scuzați, domnule doctor Howell, dar vă caută cineva.

– Cine, Larry?

– Mama dumneavoastră. Vă așteaptă în cabinet, și nu prea are răbdare, așa adăuga.

Amanda înălță din sprâncene, zâmbi, apoi porni spre ușă.

– Distracție plăcută, aruncă ea, peste umăr.

– Tot vom sta de vorbă. Îți dau cuvântul meu.

– N-o lăsa pe mama să aștepte.

– La naiba!

Cu multă plăcere, Amanda îi trânti ușa în față.

Capitolul 6

Noah năvăli de după colț.

– Ce naiba...

Cumva, reuși în ultimul moment să nu se dea cap în cap cu Malcolm Riley. Hai, tu, Howell! își spuse, simțind că-i creștea tensiunea în zona de pericol.

– Fii atent pe unde naiba mergi, se răsti Malcolm, palid la față.

– Îmi pare rău, nu te-am văzut.

– Nu m-oi fi văzut, dar rău nu-ți pare, mai mult ca sigur.

– Auzi, nu crezi c-ar fi timpul să-ți bagi mințile-n cap și să nu te mai porți ca un copil căruia i-au fost furate jucăriile?

Paloarea de pe chipul lui Malcolm fu înlocuită de o roșeață aprinsă.

– Mare păcat că te-ai întors, Howell.

– Nu te contrazic.

Mărturisirea lui Noah îl surprinse total pe Malcolm.

- Mă rog, poți oricând să pleci.
- Pot, într-adevăr.
- Numai că n-ai s-o faci, continuă Malcolm, cu buzele întinse într-o grimasă subțire.
- De fapt, nu te privește, Riley.
- Nu mă privește pe dracu'. Dacă scap de tine, al meu e postul de șef.
- Nu știu unde-am mai auzit vorba asta...
- Vai, cât haz avem! replică Riley, strâmbându-se din nou.

Dintr-o dată sătul să se ia toți de el, în special acel nesimțit egotist, Noah își îngustă ochii, spunând cu glas scăzut:

– Știi, Riley, dacă te credeam capabil de funcția asta, aș zice: ia-o, e a ta. Dar nu ești în stare. Ce naiba, de cele mai multe ori nici capul nu poți să ți-l găsești, nici cu harta. Așa că, fie să câștige cel mai bun.

– Dă-i-nainte, Howell, mai vorbește tu mult așa, și-ai să-ți tai singur craca.

– Dă-te la o parte, Riley.

– Ca să știi, n-am uitat cum te-ai purtat cu mine adineaori.

– Dacă nu vrei să se repete, fă bine și ascultă ce-ți spun eu.

Noah știa că anume se puneă cu el. Iarăși. Dar individul îl călca pe nervi. Chiar și fără provocările Amandei, Riley tot avea puterea să-l scoată din sărite.

În plus, vorbea serios. Riley nu era calificat nici ca să fie hingher, necum chirurg șef. Nu talentul, ci mai degrabă banii și influența familiei îl aduseseră în actualul post.

– Du-te dracului, Howell.

– Chiar acolo mă duceam, replică sarcastic Noah, cu un zâmbet cinic și un gest, în timp ce pornea spre cabinet.

Riley. Și-acum, maică-sa. Cu siguranță, cineva acolo, sus, nu-l iubea.

Mult timp, după ce dădu colțul, Noah continuă să simtă ochii lui Riley aruncându-i săgeți în spate. Se opri să tragă aer în piept, gândindu-se că îl putea aștepta încă o rundă de categorie grea, deși spera că nu fie cazul. Era nerăbdător să-și vadă mama și, fără îndoială, dorea să afle vești despre Randi. Speră ca pentru asta să fi venit Melissa.

Mai trase o dată aer în plămâni, înainte de a deschide ușa. Melissa stătea în picioare lângă fereastră, privind peisajul cenușiu de afară.

La auzul zgomotului se întoarse, cu buzele strânse. Uf! făcu Noah în sinea lui, și ea era cu capsă pusă. Mă rog, n-avea decât să stea la coadă.

– Bună, mamă, o salută el, apropiindu-se s-o sărute pe obraz. Deși nu-l împiedică, Melissa nu păru nici prea încântată.

Și nu părea nici să fi luat în piept furtuna pentru a ajunge la spital. Dar, în fond, Melissa reușea întotdeauna, în pofida dificultăților ei financiare, să se îmbrace ca și cum ar fi avut un milion de dolari în bancă.

– Știi că nu-mi place să aștept, spuse ea pe un ton năzuos, pe care Noah se strădui să nu-l ia în seamă.

– Iar tu știi că am o meserie, replică el, ponderat.

– Numai că nu-ți făceai meseria.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că vorbeai cu Amanda Jennings.

Noah simți că începea să se enerveze, mai întâi pe Larry, pentru că-și băga nasul unde nu-i fierbea oala, iar apoi pe mama lui, fiindcă îl lua la întrebări.

– Așa e.

– De ce?

– Cum adică, de ce?

– Credeam că povestea voastră e de domeniul trecutului.

– N-ai vrea să schimbăm subiectul?

– Niciodată n-am considerat-o femeia potrivită pentru tine.

– Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, sunt un om în toată firea. Nu crezi că-mi pot rezolva singur viața privată?

– Nu, nu cred, mai ales după...

– Bine, mamă, am înțeles, o întrerupse el, pe un ton dur ca oțelul. Chiar și așa, nu te voi lăsa să-mi dictezi cu cine să mă văd și cu cine nu.

– Atâta vreme cât nu-i Amanda, nu mă interesează.

Noah ridică ochii spre tavan, spunându-și că parcă ar fi vorbit cu pereții. Melissa era la fel de încăpățânată ca el. Dacă nu-i punea punct imediat, conversația nu putea merge decât într-o singură direcție, care era cea mai proastă.

– Poți sta liniștită, spuse el, pe un ton posomorât. Amanda nu suportă nici să mă vadă măcar.

– În ce mă privește pe mine, asta-i în avantajul tău.

Noah își stăpâni din nou nervii. Melissa n-o plăcuse niciodată pe Amanda. Dar, în fond, n-o simpatizase pe nici una dintre femeile cu care avusese el de-a face. De la moartea soțului ei, tendința Melissei de a se agăța și a domina se accentuase. Numai că și Noah îi promisese bătrânului că urma să aibă grijă de ea, chiar dacă mama lui îi îngreuna cumplit respectarea promisiunii.

– Deci, ai vreo știre despre Randi?

– Nu credeam că te interesează.

Noah numără până la zece.

- Ba sigur că mă interesează.
- Mă rog, e clar că ai un fel ciudat de a o arăta. Nici măcar un telefon n-ai dat.
- A, aici te înșeli. N-am reușit să prind legătura. Erau prea mulți paraziți.
- Ochii Melissei se umeziră.
- N-am... aflat nimic.
- Eu, da.
- Femeia deschise gura, o închise brusc la loc, și în sfârșit murmură:
 - Chiar... ai aflat? Și nu mi-ai...
 - Stai! Înainte de a face o criză, ascultă-mă. A telefonat, dar legătura era atât de proastă încât n-am înțeles o vorbă din tot ce-a spus.
 - O, Doamne! exclamă Melissa, așezându-se pe scaunul de lângă birou, cu o mână pe piept.
 - Nu-ți dai seama, e foarte bine. Cel puțin, știm că n-a... murit.
 - Trebuia să mă anunți.
 - Am încercat, ți-am mai spus.
 - Puteai să vii la cabană.
 - Nu gândești logic, mamă. Vreau doar să-ți amintesc că sunt de gardă, aici, la spital. Și de când s-a mai întrerupt și curentul ăsta nenorocit, sunt cufundat în sânge pân-la subsuori.

– Dar noi îți suntem rude.

– Știu, și vă iubesc pe amândouă. Însă, dacă mai ții minte, sora mea e cea care a provocat toată încurcătura asta. Ea a fugit fără o vorbă.

– Nu-i deloc tipic pentru ea, răspunse Melissa, cu vocea ușor întretăiată.

– Cred că nu voia să se mărite cu Hal.

– Nu-i adevărat! se răsti ea. Îl iubea... îl iubește.

– Bine, cum vrei. Dar dacă nu aflăm nimic, cât mai curând, Hal sau eu ar trebui să anunțăm poliția.

– Nu l-am văzut. Nu pot presupune decât că o caută pe Randi.

– Să ne rugăm, replică Noah, cu un sarcasm accentuat.

– Nu-mi vine să cred ce se întâmplă. De ce tocmai mie?

– Parcă pentru Randi eram îngrijorați.

Noah nu-și putuse stăpâni răspunsul, deși știa că avea același efect ca un chibrit aruncat într-o canistră cu benzină. Și nu se înșelase.

– Cum să nu fiu îngrijorată! explodă Melissa. Dar nu mi-e deloc ușor. Tot orașul vorbește de familia noastră.

– Ba vorbește despre vreme.

Melissa se ridică.

– Așa n-ajungem nicăieri. Eu mă duc acasă.

Fără veste, Noah întinse brațele, cuprinzând-o pe după umeri. Un moment, mama lui se opuse, apoi i se lăsă la piept, vlăguită.

– Îmi pare rău pentru toate grijile și necazurile prin care treci, spuse el. Dar situația se va rezolva. Randi n-o să pățească nimic. Sunt convins.

Melissa se retrase, privindu-l cu un zâmbet livid.

– Ești un om de treabă și un fiu bun, în ciuda...

– Știu, mamă. Știu. Nu trece o zi în care să nu-mi doresc să fi putut schimba trecutul.

– Vorbim altă dată.

În sfârșit, îl sărută pe obraz.

– Ai grijă pe drum. Sau, și mai bine, poate-ar trebui să rog pe cineva să te ducă.

– Nu fi ridicol. Cum crezi că am ajuns aici?

– Ai dreptate.

– Oricum, din moment ce ploaia a slăbit, drumurile nu mai sunt atât de periculoase.

– Ei, să fii atentă și încearcă să mă suni când ajungi acasă, ca să știu că totul e bine.

Melissa merse până la ușă, unde se întoarse.

– Sper din toată inima s-o lași pe Amanda în pace. Sigur, nici cealaltă femeie nu era de nasul tău, dar nici ea nu este.

Atâta despre comunicarea cu mama lui, își spuse Noah. La naiba, niciodată nu înțelesese de ce n-o plăcea pe Amanda. Amândouă erau plămădite din același aluat – prea încăpățânate pentru propriul lor bine.

Nu. Refuza să se gândească la această parte din viața lui. Dintr-o dată, își dori să fi putut ieși din spital, să se ducă în cel mai apropiat bar și să se îmbete criță.

În schimb, porni înapoi spre secția de chirurgie.

Amanda strânse în brațe dulapul din baie. Cel mai prost moment în care să i se facă rău. Nervii. Asta era tot. Altfel, nu se putea. Nu mâncase nimic care să-i cadă greu la stomac. Sau, poate că asta era cauza. Avea nevoie de mâncare.

Și mai avea nevoie de somn. Dar de așa ceva nu era rost, chiar dacă șeful trecuse pe la ea și o trimisese în cabinet să se odihnească. Halal odihnă, își spuse, silindu-se să se ridice din genunchi, pentru a-și clăti fața cu apă rece, după care se spală pe dinți.

Imediat, se simți mai bine. Poate că nu nervii erau, ci vreun virus. Nnț, știa ea ce știa. Numai Noah Howell era de vină. Totuși, nu intenționa să se mai gândească la el. Trebuia să se întoarcă în S.U., căci iarăși o sunau pe pager.

Doamne, groaznic mai arăta, constată ea, cu o strâmbăură spre imaginea din oglindă. Nu mai putea continua așa. Mai mult decât atât, trebuia să nu se mai gândească la Noah.

Dar cum să oprească jinduirea dintr-însa, fiorul ce i se pornea între coapse ori de câte ori se apropia Noah de ea?

– Doctor Jennings, la urgență.

Acum o mai bătea la cap și interfonul.

– Gura. Vin imediat.

Tocmai pusese mâna pe clanță, când auzi telefonul. În mod normal, n-ar fi răspuns, dar de data asta o făcu. Era Gordon.

– Ei, ce mai faci? Întrebă el.

– Tu ce crezi? Pe dracu' ghem!

Răspunsul ei brutal fu urmat de o tăcere șocată.

– Amanda, te simți bine?

– Nu, Gordon, nu mă simt deloc bine. Mai exact, mă apropiu cu viteză de un colaps nervos.

Din nou tăcere.

– Nu găsesc nimic amuzant în asta.

– Nici mie nu-mi arde de glumă, crede-mă.

– Un motiv în plus ca să pleci de-acolo. Te omoară cu zile.

– Din cauza vremii și a penei de curent. Toți suntem nervoși.

– Pe mine nu toți mă îngrijorează, numai tu.

– Îți mulțumesc, Gordon, dar acum trebuie să plec.

Gordon coborî glasul.

– Te-ai mai gândit la propunerea mea?

– E ultimul lucru la care să mă gândesc acum.

În clipa când rosti aceste cuvinte, își și dori să le retracteze, dar era prea târziu.

Îl auzi inspirând zgomotos și știi că greu ar mai fi putut s-o dreagă.

– Medicul ăla e cauza.

– Poftim?

– Ai auzit. Howell. El te-a zăpăcit. Știam eu că...

Amanda îl întrerupse:

– Nu e momentul să discutăm despre asta, Gordon. Îmi pare rău că te-am supărat. Vorbim mai târziu. Acum chiar trebuie să te las.

Difuzorul îi lătră din nou numele.

– Ce-i gălăgia aia?

– Mă cheamă la urgență.

– Promite-mi că mă suni.

– Am să-ncerc, răspunse ea, ajunsă la capătul răbdării. În acel moment, nu știa pe care l-ar fi strâns de gât mai întâi – pe Gordon sau pe Noah. Sau, dacă stătea să se gândească, știa totuși.

Pe Noah.

– Te iubesc, Amanda.

– Nu-mi face asta, te rog, nu tocmai acum.

Și, cu aceste cuvinte, închise telefonul și se repezi pe ușă.

Capitolul 7

– Vă rog, domnule doctor, ajutați-mă.

Noah o bătu pe braț pe bătrâna de optzeci de ani, apoi zâmbi.

– Vă ajutăm. De fapt, sora vă aduce chiar acum ceva contra durerilor.

– Trebuie să alungați gândacii ăștia.

Lui Noah i se frâgnea inimă. Era bolnavă de Alzheimer și fusese adusă de la un azil de bătrâni, iar el tocmai o operase. Își fracturase șoldul, printr-o căzătură. Trecuse pe la S.U., ajungând apoi la el.

Deși operația mersese bine, durerea avea să mai continue, întrucât femeia suferea și de osteoporoză. Cele două maladii combinate îi înrăutățeau și mai mult suferința.

– Vom avea grijă și de gândaci, spuse Noah, pe cel mai încurajator ton.

Bătrâna îl apucă de mână, cu o expresie înnebunită în ochii ei lăptoși.

– Îmi promiteți?

– Pe cuvântul meu.

Se retrase, în timp ce sora îi făcea pacientei o injecție în șoldul nevătămat, apoi reveni spre ea.

– Unde... unde sunt? întrebă femeia, privind prin cameră.

– La Vanderbilt Memorial, doamnă Jones.

– Da? Nu-mi place aici, spuse ea, cu inima grea. Vreau să mă duc acasă.

Noah strânse mâna ca o gheară care i-o strângea din nou pe a lui.

– Știu. Și veți merge. Pe moment, însă, vă rog să închideți ochii și să vă odihniți.

Fără să mai discute, doamna Jones se supuse. Noah nu plecă de lângă patul ei până n-o auzi respirând regulat. În hol, se întoarse spre sora care îl urmase.

– Fii foarte atentă la ea și anunță-mă la cea mai mică schimbare.

– Am înțeles. Vor veni ai ei s-o viziteze?

Noah se încruntă.

– Din ce-am auzit la azil, fiică-sa a lăsat-o acolo și de-atunci n-a mai trecut pe la ea, de câteva luni de zile.

– Îngrozitor.

– Așa-i viața, replică sec Noah, după care se întoarse și porni pe culoar, pășind cu mare greutate. Nu voia să se înapoieze nici în cabinetul lui, nici la S.U.

Era atât de obosit încât abia se mai ținea pe picioare.

Sperase ca pe bătrână s-o opereze Riley, dar acesta, deloc spre surprinderea lui, plecase din spital. Oricum, își reaminti el, Riley nu era de gardă, așa că avea tot dreptul să plece. Buzele i se arcuiau într-un zâmbet răutăcios.

Probabil că, imediat după ce revenea curentul, Riley urma să-și consulte avocatul și să-l dea pe Noah în judecată pentru hărțuire la locul de muncă. N-avea decât. Trebuia să stea la rând, după Melissa și Amanda, ca să-și primească porția.

Pe Noah îl durea-n cot de Riley, cu tot ce făcea sau nu făcea el. Putea să-i trântască și zece procese. Iar mama lui, deși nu prea mulțumită de el, avea să-și uite curând supărarea, după ce apărea din nou Randi.

Amanda... mă rog, aici n-avea ce face. O părăsise o dată, îi distrusese încrederea, iar acum, când în sfârșit putea și dorea să se achite, ea era hotărâtă să-i arunce înapoi în față toate bunele intenții.

Și-atunci, merita să lupte? N-o dorea destul ca să treacă prin tot acel proces umilitor și dureros pe care ea părea decisă să i-l impună, fără nici o garanție că ar fi reușit să-i recâștige inima zdrobită?

Era clar că Amanda avea chef de vendete. Totuși, Noah știa că încă se mai simțea atrasă de el. Oare era de ajuns atâta ca să învingă durerea ascunsă, s-o poată lua de la început? O

întrebare și mai mare era următoarea: l-ar fi putut ierta vreodată cu adevărat? Unele răni erau prea adânc ca să se cicatrizeze cândva, nefăcând decât să se acopere, cu timpul. Îi provocase și el o asemenea rană, încât iertarea să fie într-adevăr imposibilă?

Nu avea nici un răspuns, la toate aceste întrebări grele. Dar, indiferent dacă Amanda îl ierta sau nu, Noah era hotărât să-i spună tot ce avea de spus. Dacă adevărul însemna prea puțin, dacă sosea prea târziu, nu-i rămânea decât să accepte situația. Își riscase propriul viitor și numai el era de vină.

Alungându-și toate aceste gânduri pesimiste, Noah intră în cabinet, unde nu-l aștepta nici o alinare. Era mai nervos ca oricând, mai ales la vederea hârtiilor îngrămădite pe birou.

Se așează și închise ochii. În aceeași clipă, sub pleoape îi apărură o imagine a Amandei. Goală, în pat, așteptându-l, așa cum făcuse de-atâtea ori, după ce se întorcea de la spital.

Își amintea gemetele ei, când îi lingea urechea și-i dezmierda gâtul. O râsucea cu fața spre el, în timp ce ea își ridica un picior peste șoldul lui, lăsându-i exact atâta loc cât s-o poată pătrunde.

Cu buzele fierbinți lipite unele de altele, începeau să se lege, într-o sincronizare perfectă, până când explozia îi zguduia pe amândoi.

După aceea, Amanda deschidea ochii și zâmbea.

– Mmm, mare nevoie mai aveam de asta.

– Iar eu aveam nevoie de tine.

La naiba, nu se schimbaseră nimic. Încă mai avea nevoie de ea, mai mult ca oricând. Își privi umflătura pantalonilor.

După ce lăsa să-i scape câteva blesteme, Noah porni spre baie, cu gândul la un duș rece. Dintr-o dată, auzi o bătaie în ușă. Nu se osteni să se întoarcă într-acolo, când se răsti:

– E deschis!

Abia după ce auzi ușa deschizându-se, fără ca nici un glas să-l urmeze, se întoarse. Privirea i se opri pe chipul lui Gordon Bishop.

Extraordinar.

– Te-am prins într-un moment nepotrivit? Întrebă Bishop.

Din tonul lui se simțea clar că puțin îi păsa. A, bun, deci mai enervase încă pe cineva. Dacă iubitelul voia și el o ciosvârtă, era ultimul la coadă; numai că părea să aibă alte idei. Intenționa să se bage în față.

Perfect. După cum se simțea în acele momente, Noah avea mare chef de-o confruntare. Ar fi putut să se ia la bătaie, cu mâinile goale, cu un urs în cușcă.

– Ce e, Bishop?

În glasul lui Noah se simțea cel mult o undă de plictiseală.

– Să trecem peste fleacuri, doctore, de acord?

De acord? Ce vorbărie sclifosită! Pe Noah îl umfla râsul.

– Nici o problemă. Dumneata ai început.

Gordon îl privi cu ostilitate.

– Nu-mi placi, doctore Howell.

– Și crezi că-mi pasă?

Bishop păli, ceea ce-i scoase și mai mult în evidență mustața. Arăta ca o mică perucă prinsă deasupra buzei. Lui Noah îi venea să râdă, numai că, dintr-o dată, Bishop încetă să mai fie amuzant. Nu avea timp pentru un duel de palavre. Voia să dispară din cabinetul și din ochii lui.

– Nu știu ce s-a întâmplat între dumneata și Amanda... spunea Gordon.

– Poate fiindcă nu te privește.

Buzele lui Bishop se subțiară.

– Tot ceea ce o privește pe Amanda mă privește și pe mine.

Noah se mulțumi să-l privească.

– Mhm, exact.

Paloarea lui Bishop deveni roșeață.

– Vreau s-o lași în pace.

– Nici o șansă.

– La dracu', o să se mărite cu mine!

Deși se crispă în sinea lui, Noah n-o arătă.

– Și ea știe?

– Mare canalie mai ești.

Noah înălță din sprâncene.

– N-am negat-o niciodată.
– Ei bine, să știi că nu-i un motiv de mândrie.
– Ascultă, de ce nu treci la subiect, pentru ca pe urmă să te cari naibii de unde-ai venit?

– Cum s-o fi încurcat Amanda cu dumneata, de la bun început, mă depășește, scrâșni Gordon, cu dinții strânși și respirația șuierătoare.

- Îți propun s-o întrebi pe ea.
- Nu vrea să vorbească despre dumneata.
- Am s-o iau de soție, repetă Gordon, la fel de șuierător.
- Mai vedem noi.

Bishop făcu un pas spre Noah, cu ochii fierbându-i de mânie abia stăpânită și nările dilatate.

- S-o lași în pace.
- Te previn, Bishop, mă apropii de capătul răbdării.
- Și ce-ai să faci, ai să mă lovești?
- Dacă așa scapi mai ușor de necazuri, se rezolvă.
- Nu ți-e rușine chiar nici un pic? horcăi Gordon. Cum i-ai putut călca inima în picioare, și pe urmă să te-aștepți s-o primești înapoi? Ce fel de om face așa ceva?

Chipul lui Noah se întunecă brusc de furie, contra lui însuși și a lui Bishop, știind că spunea adevărul.

– Dispari dracu' din ochii mei, până nu-ți fac hatârul și ți-i învinețesc pe-ai tăi!

Bishop se retrase cu un pas, dar nu tăcu, deși pe chip i se întipări frica.

– Oi fi dumneata un doctor bun, dar nu ești un om bun.

Dacă erai, ai fi lăsat-o în pace, o lăsați să-și facă o viață nouă.

– Pentru a doua și ultima dată, ieși afară!

După ce ușa se închise cu zgomot în urma oaspetelui nepoftit, Noah știu că trebuia să respire puțin aer – ducă-se dracului orice furtună. Nici nu se compara cu cea dinlăuntrul lui.

Luându-și grăbit șortul și pantofii de jogging, își agăță pagerul la centură și ieși.

Ploaia, mai îmblânzită, începu să-i mângâie chipul înfierbântat, ca un balsam pentru sufletul lui răvășit.

O luă la fugă.

Amanda ridică privirea tocmai când Doris apărură în ușa camerei de tratamente unu. Lăsând pacientul în grija surorii, ieși.

– Ce e?

– Am trecut doar ca să te-anunț că plec acasă.

– Norocoaso.

– Știu. Ai idee când scapi?

– Cam prin secolul următor, cred.

Doris zâmbi fără chef.

– Ce naiba, vremea și-a mai revenit. De ce nu se poate trambala altcineva aici, ca să te înlocuiască?

– Sunt sigură că șeful tocmai asta caută.

– Mă rog, știu că doctorul Stanley e de partea ta, dar hai să fim serioși, toate au o limită.

– Las-că mă descurc eu.

– Te-ai uitat recent în oglindă?

– Din păcate, da, răspunse Amanda, cu voce mohorâtă.

– Iartă-mă, n-am vrut să te fac să te simți prost. Sunt doar îngrijorată pentru tine, atâta.

– Știu și-ți mulțumesc, dar am să răzlesc eu oarecum.

– Dac-aș crede că expresia asta încordată din ochii tău e cauzată numai de suprasolicitare, n-aș fi atât de preocupată.

Doris tăcu o clipă.

– Dar știu că nu e.

Amanda coborî privirea, înfundându-și mâinile în buzunarele halatului.

– Nu e momentul cel mai potrivit...

– ...Ca să vorbim despre tine și Noah, știu. Dar ai și tu grijă, bine?

– Bine, răspunse Amanda, cu un zâmbet obosit.

După ce Doris plecă, Amanda reveni la căpătâiul pacientului, un bărbat suferind de palpitații. O asista sora Kent.

– Înțeleg că la domnul Aimsworth n-a apărut nici o schimbare, spuse Amanda, privind-l pe omul adormit.

– Rezistă.

– Vreau să aflu când îi vin analizele. Atunci, voi ști dacă-l internăm sau nu.

– Se face.

– Apropo, înțeleg că ai o slăbiciune pentru copilul nou-născut?
Ochii surorii Kent se luminează.

– E un scump.

– Nu mă îndoiesc.

– Parc-ar fi o păpușă, dar una cu viață.

– Ce păcat că s-a născut în asemenea împrejurări...

Sora Kent se încruntă.

– Nu prea are șanse, cu o mamă atât de tânără...

Se întrerupse, vizibil jenată de propria ei scăpare.

– Ai dreptate, n-are, ceea ce e cu atât mai rău.

– Mi se frânge inima, continuă Bethany Kent, înghițindu-și lacrimile, deși încerca să zâmbească. Ar trebui să treceti să-l vedeți. E așa de dulce.

– S-ar putea, spuse Amanda. Poate mă mai însufletește.

– A, vă garantez. Gândăcelul ăsta e un mare luptător.

Amanda ieși din cameră și, aproape fără să-și dea seama încotro se îndrepta, ajunse în maternitate. I-ar fi plăcut să aibă și ea un copil, cândva.

I-ar fi plăcut să aibă un copil cu Noah.

Acest gând o izbi cu atâta forță încât se opri, cu respirația tăiată. Nu-l dorea, dar nici nu putea renunța la el.

Doamne sfinte, ce-avea să se facă?

Capitolul 8

– Ia stai puțin, doamnă doctor.

Glasul de fumător al doctorului Carl Stanley o făcu pe Amanda să se oprească brusc. Se răsuci pe călcâie și îl așteptă să se apropie de ea, cu pași greoi.

– La naiba, dacă nu dau jos de pe mine din grăsimea asta...

– Fumatul e problema ta, nu grăsimea, spuse cu subînțeleas Amanda, deși își îmblânzi cuvintele cu un zâmbet.

– Mda, mda, știu.

– Și, ce pot face pentru tine? întrebă ea, fără să mai zâmbescă – îi cerea un efort prea mare.

– Pentru-nceput, să te duci acasă.

– Poftim?

– Du-te-acasă. Arăți ca o sperietoare.

Gura Amandei se arcui în jos.

– Imposibil – să mă duc acasă, vreau să spun.

– Eu sunt șeful, și zic că e posibil.

Amanda zâmbi din nou.

– Și cine rămâne la S.U.? Tu?

– Cine zice că nu pot?

Vorbea pe un ton agresiv, dar Amanda știa că nu se simțea jignit.

– Lasă că știi tu. Dar, oricine vine, nu plec până nu mi se termină schimbul.

Stanley se trase de barba răvășită, apoi mormăi repezit:

– Ești încăpățânată, ceva de nu se poate. Îmi fac griji pentru tine. Mă tem că-n ritmul ăsta n-ai să mai reziști mult.

– Sunt obosită. Nu te contrazic. Dar nici nu sunt singura. Tot personalul e frânt. Vremea asta ne-a doborât, și pe noi, și orașul, dar pe-asta nu e nevoie să ți-o spun.

– Normal, de vreme ce n-a lipsit mult să mi se rostogolească pe minte casa, comentă el, pe un ton sumbru.

– Slavă Domnului că nu s-a întâmplat.

– Nu te mai gândești să ne părăsești, așa-i? Întrebă el, schimbând subiectul.

– Ba da.

– Deci, e adevărat?

– Ce?

– Ultimul zvon.

- Stanley. Treci la subiect, te rog.
- Ăă, bine. Să zicem că te certî cu Noah.
- Cred că te referi la Malcolm Riley și Noah, nu?
- Bine, Amanda, cum vrei tu. În plus, sunt un bătrîn care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Dar nu vrem... nu vreau să te pierd.
- Stanley...
- Cum spuneam aseară, sunt dispus să fac orice, ca să merite să rămîi.

Tăcu din nou, iar Amanda îi văzu frustrarea pe față, i-o auzi în voce. Și mai simțea și că, întrucît Noah îi era bun prieten, Carl Stanley părea să meargă în echilibru pe sîrmă.

Ar fi vrut să-l liniștească, dar nu știa cum. O parte din ea ar fi vrut să rămîănă. Spitalul Vanderbilt fusese prea mult timp a doua casă a ei, ca să se lepede de el ca de-un pantof vechi. Pe de altă parte, trebuia să se desprindă de Noah și de influența lui sexuală și emoțională.

Singura cale de a reteza eficient această legătură era plecarea.

Totuși, nu intenționa să-și deschidă sufletul în fața lui Stanley. Încă nu se putea îndura să discute despre relația ei cu Noah, cînd nici chiar ea n-o înțelegea pe deplin.

– Îți mulțumesc pentru toate eforturile pe care le faci pentru mine, dar pe-asta o știi deja. Și mai știi și că nu e o hotărâre impulsivă, ci un lucru pe care voiam să-l fac de mult.

– Dar dacă Noah nu se întorcea, poate aș fi reușit să te conving să rămâi. Am dreptate?

O privi pătrunzător, arcuindu-și o sprânceană stufoasă.

Amanda se foi, cumplit de stânjenită, dar nedorind nici să-și descarce furia pe Carl.

– Nu mai tot încerca să-mi atribui cuvintele tale.

– Bine, de acord: mă bag în treburile altora. Dar știi ce sentimente am pentru voi, amândoi. Și amândoi îmi sunteți prieteni.

– Uite ce e, Carl, nimeni nu-ți cere să ții partea cuiva și cu atât mai puțin eu. Mai la obiect, toată lumea face din tânțar armăsar. Sunt în relații cu alt bărbat, un om care înseamnă mult pentru mine. Așa că uită de Noah și mine.

– Cum vrei...

– Așa vreau.

– Am înțeles, să trăiți!

Ochii lui Carl licăriră.

– Iar acum, că mi-ai spus-o, și știu că nu Noah te-alungă, voi organiza o campanie întreagă ca să te păstrez. Așa că, pregătește-te.

Înainte de a apuca să răspundă, pagerul lui Carl piui.

– Hopa, trebuie să fug.

O privi ferm.

– Măine dimineată, fă bine și să nu fii pe-aici.

– Da, să trăiți!

Amanda îl privi până dispăru după colț, apoi expiră prelung. Coșmarurile nu mai încetau. Clătinând din cap, se întoarse și intră în maternitate.

Dar nu făcu nici un pas dincolo de prag. Picioarele refuzau s-o mai asculte. În maternitate era el, aplecat peste leagăn. Inima Amandei sări în gât și rămase acolo ca un nod uriaș.

Unde fusese? La jogging? Aiurea. Și totuși, ținuta lui așa arăta. Nu numai că avea pe el șortul și pantofii de sport, dar era ud learcă, stare ce nu părea să-l afecteze.

Pe ea, însă, o afecta ca toți dracii.

Tricoul îi stătea lipit de trup, reliefându-i umerii și pieptul. Iar mușchii picioarelor, perfect vizibili, păreau mai puternici ca oricând. Amanda încercă să-și adune destulă salivă pentru a-și înghiți bulgărele din gât, în timp ce încerca să nu ia în seamă jinduirea tot mai intensă dintre coapse.

Dacă nu scotea un sunet sau nu făcea vreo mișcare neașteptată, se putea retrage, fără ca Noah să afle vreodată

că-l văzuse acolo. Și nici altcineva n-ar fi știut. Era practic singur, în toată maternitatea. Sora de gardă se afla în oficiu, dar era dincolo de geam, întoarsă cu spatele.

Atunci, de ce nu-și asculta instinctele, să fugă? Mai târziu, Amanda deveni conștientă că-și pusese această întrebare. Pe moment, însă, mintea îi era goală de orice gânduri, incapabilă să judece rațional.

Ce căuta Noah acolo? Vechea întrebare cu privire la legătura dintre el și copil începu s-o sâcâie din nou.

Ca și cum ar fi simțit dintr-o dată că nu mai era singur, Noah se întoarse. Se privi lung. În ochii lui se citea o durată atât de crudă, încât Amanda își înăbuși un țipăt, clătinându-se pe picioare.

Apoi, la fel de repede cum apăruse, acea expresie se șterse. Asupra Amandei, însă, își făcuse efectul.

– Salut, spuse Noah, după ce-și dresе glasul, nepărând stânjenit de faptul că fusese surprins în maternitate, deși ea nu putea să nu știe cât de necaracteristic pentru el era un asemenea lucru. Sau fusese, mai bine zis.

– Bună, răspunse Amanda, cu o voce abia auzită.

Expresia lui Noah deveni posesivă.

– Ce te aduce aici?

– Și eu voiam să te întreb același lucru, replică ea, foindu-se în fața acelei priviri pe sub pleoapele lăsate. La naiba,

n-avea dreptul să se uite așa la ea. Ba îl avea, dacă ținea seama de felul cum îl lăsase s-o molesteze în magazia de rufe.

Obrajii i se înroșiră, fapt care lui Noah nu-i scăpă. O privi lung, cu ochii îngustați.

Amanda fu prima care coborî ochii.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Voiam să fiu sigur că băiețelul e bine.

Îl privi înclinând capul într-o parte.

– Eu tot nu înțeleg. Deci, cu riscul de a mă repeta, ce te atrage la copilul ăsta?

Nu-i venea să creadă cât de îndrăzneată era. Nu folosea la nimic, decât să-l facă să creadă că acțiunile lui erau importante pentru ea.

– E în legătură cu...

Noah se întrerupse, cu aceeași expresie chinuită întunecându-i ochii.

Îl așteptă, deloc dispusă să-l cruțe.

– Ascultă, sunt atâtea pe care vreau să ți le spun, dar nu e momentul.

– Te-ai căsătorit, Noah?

Cuvintele ei calme nimeriră drept la țintă. Noah deveni rigid.

– De unde-ai auzit asta?

– Are vreo importanță?

Își trecu o mână prin părul ud.

– Nu, cred că n-are.

– Și, e adevărat?

– Nu sunt căsătorit, Amanda.

– Mă rog, bine că măcar de umilința asta m-ai scutit.

– Fir-ar să fie...

Se întrerupse.

– Dacă-mi dai o șansă, îți explic totul.

– De parcă asta o să schimbe cu ceva situația.

– Eu speram că da.

– Ei bine, te-ai înșelat. Dar, în fond, ți-am mai spus-o.

– Deci, n-a mințit.

Amanda clipi din ochi.

– Cine?

– Bishop, răspunse Noah, încruntat.

– Ai vorbit cu Gordon?

– Mai degrabă el mi-a vorbit mie, replică el, pe un ton sarcastic.

În capul Amandei sună un semnal de alarmă.

– Stai, să ne înțelegem. Gordon ți-a spus ceva despre noi?

– A venit la mine în cabinet și, pe scurt, mi-a cerut să te las în pace.

Amanda îl privi nedumerită.

– N-am... începu ea, dar nu putu continua.

– Nu te necăji. N-a fost mare lucru.

– Pentru tine, poate, ripostă ea, cu aprindere.

– A spus că urmează să vă căsătoriți.

Întreprupându-se un moment, Noah făcu un pas spre ea.

– Așa este?

Al naibii Gordon! Stai numai până dădea de el. Cum îndrăznise să se ducă la Noah și să-și declare drepturile, ca un om al cavelor!? Și totuși, Amanda nu intenționa ca Noah să-i descopere nemulțumirea. Ridică sfidătoare capul.

– Și dacă ar fi?

– Atunci, faci o mare greșală.

Râse, fără chef.

– Nu-mi vine să cred că spui asta. Aroganța ta nu conține să mă uimească.

– Nu e aroganță.

– Nu vreau să purtăm discuția asta.

– Dar purtăm discuția asta.

– De ce te porți așa cu mine?

– Fiindcă încă mai țin... mai ținem amândoi unul la altul.

– Nu-mi mai tot arunca asta în față, bine? Nu-i adevărat!

– Trupul tău spune altceva.

Amanda trase aer în piept.

– Asta-i o lovitură sub centură.

– În momentul de față, sunt capabil de orice ca să te fac să mă ascuți.

– Am mai auzit povestea asta. N-am vrut s-o aud ieri și nu vreau s-o aud nici azi. Ai avut o șansă, Noah, și ți-ai bătut joc de ea.

– Rămân hotărât să spun ceea ce am de spus.

– E prea târziu. De ce nu poți accepta asta?

– Din același motiv din care nu accept să te măriți cu Nea Caisă ăla. Și știm amândoi care e motivul.

Fără a-i lua în seamă cuvintele, Amanda spuse:

– În curând plec.

– Din oraș?! exclamă Noah, parcă în panică.

– Nu, din spital. Gordon s-a oferit să mă ajute la deschiderea clinicii private.

– Aha, deci așa stă treaba...

– Mhm, așa stă.

Noah se făcuse pământiu la față, dar nu mai discută. Dacă spunea încă ceva, Amanda nu știa cât timp ar mai fi rezistat. Jinduia să ajungă în brațele lui, dar mândria n-o lăsa. Îi nimicise încrederea, care era piatra de temelie a oricărei relații.

Nu voia decât să-l poată urî.

Înghițindu-și lacrimile, ieși în hol, unde își dădu seama că nu-i pusese nici o întrebare despre Randi. Simplul fapt că era un nesimțit lipsit de sensibilitate nu însemna că și ea trebuia să se poarte la fel.

Se întoarce.

– Melissa avea vreo veste despre Randi?

– Nnț, nici o vorbă, răspunse el scurt.

– Deci, care-i pasul următor?

– Poliția.

– Îmi pare rău. Voi continua să-i țin pumnii, să nu i se fi întâmplat nimic.

Interfonul alege tocmai acel moment, ca să urle:

– Paza la S.U.! Doctor Jennings la S.U.!

– Excelent, mormăi Amanda, grăbind pasul.

Noah o urmă imediat.

– Vin și eu cu tine!

Nu-l contrazise. N-ar fi folosit la nimic. Și-n plus, putea fi nevoie de el. N-avea de unde ști ce o aștepta acolo.

– La traume trei, doamnă doctor! o anunță Jerry peste câteva minute, când ea și Noah dădură colțul.

Ajungând în cameră, se opri atât de brusc încât Noah se ciocni de ea. Abia fu conștientă de mâinile lui care o apucau de brațe ca s-o sprijine, la vederea scenei din fața ei.

– O, Doamne!

– Nu te mișca, ordonă Noah.

Un bărbat, sângerând abundent dintr-o rană la stomac, stătea în mijlocul târgii, cu ochii înnebuniți.

Surorile Roberts și Kent îl încadrau, încercând să discute rațional cu el.

– Vă previn! Nu vă apropiați de mine!

– Nu-mi vine să cred, murmură Amanda. Doi nebuni, în douăzeci și patru de ore – așa ceva nu se poate.

– Când Grand Springs e-n halul în care e, orice se poate, replică Noah, trecând pe lângă ea, pentru a înainta prudent în cameră.

Sora Kent se întoarce spre el, cu o ușurare vizibilă.

– Ce s-a-ntâmpnat? întrebă Amanda.

– Asta aș vrea și eu să știu, spuse paznicul, intrând în cameră.

– Zăcea pe targă, începu să explice sora Keny, și cu toate că gema de durere, ne-a dat voie să-i luăm sânge. Tocmai ne pregăteam să-i băgăm siringa...

– Când a luat-o razna, încheie Liz Roberts în locul ei.

– Cum vă numiți? îl întrebă Noah pe rănit, stând într-o parte a lui, pe când paznicul trecea în cealaltă.

– Lăsați-mă-n pace!

– Nu vrem decât să vă ajutăm, continuă Noah pe un ton calm, controlat. Dați-mi mâna și vă ajut să vă culcați.

– O să mă bateți!

– Vai de mine. Nimeni n-o să vă facă nici un rău. Suntem aici ca să vă ajutăm. Vă rog, dați-mi mâna.

Amanda își ținu respirația, până când omul făcu ceea ce-i ceruse Noah. Vru să se apropie, dar Noah îi indică să stea pe loc.

– Acum ce-ar fi să vă culcați, ca să vă examinăm rana.

– Nu! strigă omul, întinzând mâna spre acul plin de sânge de pe tavă.

Noah se feri, dar nu destul de repede. Acul îl lovi – în partea interioară a brațului.

– Mama mă-tii! strigă el, furios.

Un moment, nimeni nu se mișcă. Toți erau încremeniți de groază. Apoi, se dezlănțui haosul. Paznicul sări asupra rănitului, în același timp cu Amanda și surorile.

După ce-l imobilizară, Amanda se concentrează asupra lui Noah, care scosese acul înfipt în braț, cu chipul schimonosit de durere.

– O, Doamne, Noah...

Vocea i se stinse în tăcerea din cameră, când implicațiile incidentului își făcură efectul.

Continuând să-și țină brațul rănit, Noah o privi lung pe Amanda.

– Mai bine să-i ducem sângele la analiză. Repede!

Capitolul 9

Amanda asculta după vuietul sirenelor. Când nu auzi nimic asemănător cu sunetul acela groaznic, își consultă pagerul, luă poșeta și umbrela și ieși pe ușa spitalului.

În sfârșit, liberă.

Se opri în ploaie, care se transformase de-acum într-o burniță mărunță, și trase adânc în piept aerul curat. În depărtare, un fulger îi atrase atenția. Ce păcat că acea parte a naturii era atât de fascinantă, dar și atât de periculoasă.

Însă, la o adică, primejdiile pândeau peste tot, își reaminti Amanda. Majoritatea erau de natură emoțională și provocate de ea însăși. Tremurând, Amanda porni cu pași nesiguri spre Honda și intră, fără a se fi ostenit să deschidă umbrela.

Spre casă.

Cedase insistențelor lui Carl de a pleca, dar numai după ce un alt medic de la S.U. înfruntase intemperiiile, venind în

ajutor. Totuși, nu abandonase fără luptă. Când Carl o împinsese cu mâinile lui spre ușă, începuse să protesteze.

– Pleacă! ordonase el. Imediat!

– Dar...

– Nici un dar! Dormi pe picioare, ceea ce te face periculoasă.

– Mai întâi trebuie să aflu ceva.

– Poate să mai aștepte.

– Ba nu poate!

– Du-te!

Plecuse, dar nu din cauza ordinelor lui. Carl era un om cumsecade, iar Amanda știa cum să-l ia. Dacă n-ar fi avut nevoie de singurătate, pentru a-și calma sufletul agresat, nu l-ar fi luat în seamă.

Acum, se bucura că n-o făcuse.

Deși orașul era încă lipsit de curent electric, orientarea nu mai era imposibilă, cel puțin pentru Amanda. Faptul că ploaia era mai slabă redusese cât de cât gravitatea situației.

Totuși, multe familii și locuințe erau în ultimul hal, fără a mai pune la socoteală și problemele asociate cu lipsa totală a energiei electrice. Numeroase case și autovehicule fuseseră distruse de ploaia torențială și alunecările de teren. Bunurile materiale puteau fi înlocuite. Tributul luat de la

spiritul omenesc, nu. Mulți răniți n-aveau să-și mai revină niciodată, și nici unele aspecte ale orașului în sine. Locuitorii săi urmau să poarte mult timp cicatricile furtunii.

Amanda figura și ea pe această listă de victime, deși dintr-un alt motiv. Proprietățile ei scăpaseră neatinse, poate, dar nu și psihicul.

Își introduse mașina în garaj și, după ce intră în casa mică dar confortabilă pe care tocmai și-o cumpărase, avu impresia că nu mai putea face un pas. În viața ei nu mai fusese atât de frântă.

Nici atât de speriată – chiar și când Noah îi spusese că o părăsea.

Deschizând sertarul din oficiu, Amanda scoase o lanternă mare și câteva lumânări. Nu peste mult, livingul era luminat de o văpaie roșiatică. Pentru timpul cât avea să stea acolo, această soluție improvizată era suficientă.

Privirea ei străbătu repede camera spațioasă, care cuprindea și alcovul pentru bucătărie și micul dejun, asigurându-se că toate erau într-adevăr intacte, că prin tavan nu se infiltra apa. Dar ușurarea firească în asemenea situații nu exista. Toată ființa ei era devorată de un singur gând.

Dacă...?

Nu. N-avea să se gândească la rezultatele analizelor lui Noah, nu acum. Mai întâi urma să facă un duș, să-și ia haine

curate și, spera, să doarmă vreo jumătate de oră. După aceea, avea să fie într-o formă mai bună pentru a înfrunta asemenea gânduri zdrobitoare.

Peste douăzeci de minute, se așeza pe canapea, cu picioarele strânse sub trup. În loc de a adormi, sorbea dintr-o ceașcă de cafea cu vanilie. Deși imboldul de a se întinde pe pernele înflorate ale canapelei, închizând ochii, era puternic, știa că așa ceva ar fi fost o pierdere de timp.

Chiar dacă reușea să închidă ochii, lucru de care se îndoia, n-avea să adoarmă. Minteia îi era frământată de Noah și de jocul cu "dar dacă", care nu se mai termina.

De ce acceptase ordinul lui Carl? Dintr-o dată, îi veni să-și dea singură un șut, pentru că părăsise incinta spitalului. Dacă Noah o căuta? Dacă avea nevoie de ea?

Las-o baltă.

Cunoscându-l atât de bine pe Noah, știa că n-ar fi cerut nici ajutorul ei, nici pe-al altcuiva. S-ar fi distanțat de toți, făcând numai ceea ce trebuia. Amanda își puse grăbită ceașca alături și se apucă de stomac. Îndoindu-se de mijloc, înfruntă un val de grețuri.

În acel moment, sună telefonul. Amanda tresări, apoi îl privi lung, pe secreterul din partea opusă a camerei. Sună de trei ori, mai având un apel până s-ar fi declanșat robotul, când Amanda se apropie cu greu și ridică receptorul.

Își stăpâni un geamăt. Era Gordon.

- Sper că nu dormeai.
- Nu dormeam.
- Am sunat la spital și nu mi-a venit să cred când mi-au spus că plecaseși acasă.
- Nu pentru mult timp. Carl a insistat să plec.
- S-a-ntâmpat ceva ce nu-mi spui?
- Îi auzi tonul alarmat și regretă. De fapt, regreta tot ceea ce privea relația lor.
- Nu, minți ea, fără pic de remușcare.
- Doar nebuniile obișnuite, așa-i?
- Așa-i, de-aia va și trebui să mă întorc.
- Din receptor răsună un oftat profund.
- Acum? Trebuie să te întorci imediat?
- Nu în clipa asta, dar nici peste multă vreme.
- Speram să trec pe la tine.
- Nu-i răspunse.
- Mi se pare că a trecut o veșnicie de când am mai stat și noi puțin împreună.
- Gordon, te rog, nu-ncepe să-ți plângi singur de milă.
- Așa mă faci să mă simt.
- În glasul lui se simțea o tonalitate răzgâiată, care îi strepezea Amandei dinții, dându-i chef să trântescă receptorul. Dar, știind cât de solicitat fusese și el, își stăpâni emoțiile.

– Am senzația că sunt dat la o parte. Și e extrem de neplăcut, mai ales când provine de la logodnica mea.

– Nu sunt logodnica ta, aruncă Amanda.

– Mă rog, practic ești.

Își stăpâni o replică tăioasă, spunând în schimb cât putea de calm:

– În privința asta, nu-mi place că ai discutat cu Noah.

– Deci ți-a spus, hmm? comentă el, pe un ton amar. Se leagă.

– Nu ți-am promis niciodată că mă mărit cu tine, Gordon. Și o știi foarte bine.

Se lăasă o tăcere ostilă, cuvintele ei liniștite dar ferme părănd să-și fi atins ținta. Și-l imagina ușor, roșu la chip și cu gura strânsă, căutând o ripostă potrivită.

– Ei, am vorbit și eu neîntrebat, spuse Gordon în cele din urmă, cu o undă defensivă în glas. Dar nu-mi vine să cred că l-ai iubit vreodată pe individul ăsta. Dacă are nevoie cineva de o lecție de bună creștere, el e omul.

Tăcu un moment.

– Slavă Domnului că nu mai face parte din viața ta.

Amanda își mușcă buza de jos, ca să nu-i tremure, înfuriată că viața i se încurcase atât de îngrozitor.

– Dacă n-ai nimic împotriva, aș vrea să discutăm altă dată despre asta. Acum trebuie să mă duc.

Făcu o scurtă pauză.

– Și până atunci, te rog, abține-te să-i mai spui cuiva că ne căsătorim.

– Bine, dacă așa vrei...

– Te sunt eu mai încolo, da?

Înainte de a apuca să-i răspundă, închise și se grăbi spre lumânarea de lângă fereastră. Tocmai se pregătea să sufle în ea, când auzi soneria.

Amanda mai privi un moment flacăra pâlpâitoare, apoi se îndreptă. Dacă era Doris, avea s-o omoare. Cel mai probabil, telefonase și ea la spital, aflând că Amanda își luase o scurtă vacanță.

Merse cu pași mari la ușă, dar nu deschise.

– Doris, tu ești?

– Nu, eu sunt.

Noah!

– Amanda, deschide-mi.

– Nu cred că...

– Ce naiba, hai că iar se-ntetește ploaia!

I se învârtea capul.

– Tocmai mă pregăteam să plec înapoi la spital.

– Nu te rețin mult.

– E vorba de analize?

– Amanda! Doar nu te-aștepți să-ți răspund la asta prin ușă!

Dar nu voia nici să i-o spună între patru ochi, în casa ei. Totuși, fără a mai scoate o vorbă, trase de clanță și făcu un pas într-o parte, lăsându-l să treacă pe lângă ea.

– Vrei un prosop? îl întreabă, urmându-l în living, cu ochii spre hainele lui ude leoarcă. Umezindu-și buzele, își mută privirea.

– Nu, n-am nici pe dracu'.

Tonul lui repezit o făcu să ridice capul. Se priviră lung, conștienți amândoi de intimitatea și seriozitatea situației.

Pe Amanda o dureau capul, în timp ce Noah arăta ca îngerul morții.

O, Doamne, dacă-i spunea că...

– A ieșit negativ.

În primul moment, nu fu sigură că auzise bine, atât de încet și ursuz vorbise, cu chipul extrem de concentrat. Noah păru să-și dea seama că nu înțelesese, căci repetă cuvintele.

Amanda simți că-i revenea sângele în obraji, o dată cu o ușurare atât de profundă încât o slăbea până-n măduva oaselor.

– Slavă Domnului.

– Mare noroc am, c-am scăpat basma curată.

– Într-adevăr, răspunse ea cu voce îngroșată, nesigură.

– Și acum? Întrebă Noah, ținându-o cu ochii lui albaștri.
– Acum... mă întorc la spital.
– Avem de vorbit.
– Ți-am spus, n-avem...
– Măcar o dată, fă-ne amândurora un pustiul de bine și nu te mai minți pe tine însăși.

Gura îi tremura de emoție.

– Și nici pe mine.

Amanda își cuprinse trupul cu brațele.

– Te rog, nu pot... să fac asta.

– Ce să faci? o întrebă el, cu ochi rugători.

– Știi bine ce.

– Să mă primești înapoi în viața ta?

– Da.

– N-am putea să stăm jos?

– Trebuie să mă întorc la spital, repetă ea, în timp ce i se accelera respirația.

– I-am spus lui Carl să nu te mai aștepte.

Buzele Amandei se răsfârâseră cu înverșunare. Clătină din cap.

– Aroganța ta nu încetează nici un moment să mă uimească.

– Ai încredere-n mi...

Amanda îl întrerupsese, izbucnind în râs – un râs ascuțit, sec.

– Încredere? Hai c-asta-i bună. E ultimul lucru pe care l-aș face.

– O merit, știu, răspunse Noah, așezându-se pe canapea.

Neputincioasă, îl privi cum își întindea în fața lui picioarele lungi, făcând să i se strângă blugii peste zona pubisului. Amanda își feri privirea, deși știa că Noah îi observase roșeața fierbinte din obraji.

– Amanda! strigă el, cu un glas chinuit.

– Indiferent de ceea ce simt, n-ai să pleci, nu-i așa?

– Așa e.

Amanda se duse la fereastră, rămânând cu spatele spre el, mai mult ca să se apere. Îi era atât de greu, abia-și mai stăpânea lacrimile. De ce trebuise să se întoarcă și s-o chinuiască așa? Dintr-o dată, îi veni să urle revoltată pe nedreptatea întregii situații.

Numai de l-ar fi iubit pe Gordon. Dar nu-l iubea și niciodată n-avea să-l iubească. Fiindcă niciodată nu încetase să-l iubească pe Noah. Deși genunchii i se îndoiau sub povara acestei mărturisiri, rezistă. Printr-un efort de voință, rămase în picioare, dreaptă.

– Amanda, niciodată nu te voi mai face să suferi.

Amanda scoase o exclamație deloc elegantă.

– Nici mie nu mi-e ușor, să știi, spuse el, pe un ton dur.

– Și crezi că asta mă încălzește cu ceva?

Nu-i răspunse.

— Aș putea să plec, să te părăsesc și eu, spuse ea, tot fără să se întoarcă.

— Ai putea.

— Și nu m-ai opri?

— Nu.

Amanda plecă de la fereastră, îndreptându-se spre canapea, unde se așeză la celălalt capăt, știind că era mai bine să lase în urmă tot acel chin. Cumva, avea s-o scoată la capăt, la fel cum făcuse și în alte cazuri.

Și, într-adevăr, așa era cel mai bine. Exista și posibilitatea de a nu pleca de la Vanderbilt, la urma urmei. Iar dacă pleca, putea dori să se întoarcă la un moment dat. Pentru ca așa ceva să fie posibil, trebuia să pună punct acestei "situații" cu Noah. Faptul că-l revăzuse, că-l atinsese din nou, că îl sărutase, făcuse ca acest lucru să devină obligatoriu.

Sosise ziua răfuielilor.

— Te-ascult. Zi ce ai de spus.

Capitolul 10

– Nu e o poveste frumoasă.

– Nici nu mă așteptam.

– Și nici scurtă nu e.

Amanda simțea frustrarea crescându-i. Pesemne își ieșise din minți, că îndura o asemenea tortură. La ce-i folosea? Oricât de mult continua să-l iubească pe Noah, punțile rupte dintre ei n-aveau să mai poată fi drese niciodată.

– Dacă-mi ceri să închid pagerul, las-o baltă, aproape că se răsti ea.

– Nu-ți prea pot cere un lucru pe care nici eu nu-l pot face.

– Atunci, cred c-ar fi mai bine să începi să vorbești.

– Speram...

– Noah, te rog, zi ce ai de zis, și pe urmă...

Ezită.

– Să ies afară, completă el, cu glas aspru. Asta voiai să spui, dar n-ai făcut-o.

Vorbea simplu, declarând un fapt.

Amanda nu răspunse nimic. Ce-ar fi fost de spus?

– Bine, cum vrei tu.

Tăcu un moment, încruntat.

– Într-o seară, târziu, acum vreun an și trei luni, la ușa mea a bătut o femeie.

"Deci", își spuse Amanda, "asta era. A fost – este – căsătorit". Deveni rigidă, pregătindu-se pentru lovitura de grație, cu speranța că așa avea să se apere întrucâtva de efectul ei distrugător.

– O veche dragoste, fără îndoială.

Era clar că Noah îi citea durerea pe față – în fond, Amanda știa că se oglindea vizibil, expusă tuturor. Slavă Domnului că nu se mai uita nimeni. Deja suferise destule umilințe din vina acestui om. Dacă reușea să se impună, ceea ce-i spunea acum n-avea să se afle niciodată în afara acelor patru pereți.

– E o descriere adecvată, spuse Noah.

– Deci, ești căsătorit.

Înăuntrul ei, lacrimile curgeau în tăcere.

– Nu, nu sunt căsătorit.

Pupilele Amandei se dilatără și înălță capul, pentru a-l privi drept în ochi.

– Dar ai fost.

– Lasă-mă doar să-ți explic, vrei? Îi ceru el, surprinzător de ponderat. Îți dau cuvântul meu că nu voi omite nimic.

Amanda dădu din cap, simțind cum veninul începea să i se răspândească prin trup ca un cancer.

– Când a apărut... Tessa la ușa mea, am simțit că intrasem rău la apă. Nu știam de ce, sau cum, dar mi-o spunea intuiția. Întotdeauna am încredere în ea.

Glasul îi era la fel de mohorât ca și chipul.

– Unde... și când te-ai încurcat cu această femeie... cu această Tessa?

Amanda nu voia să știe, dar totuși îl întreba. O parte perversă a ei era hotărâtă să dezgroape toți morții, pentru a-i îngropa apoi din nou, o dată pentru totdeauna.

– La o convenție medicală. Ne-a prezentat un amic. Era drăguță și plină de energie.

Se opri, cu obrajii palizi năpădiți dintr-o dată de roșeață.

– Și s-a repezit la mine ca o căpiată.

– Oare de ce nu mă surprinde lucrul ăsta? comentă Amanda, pe un ton tăios.

– Tu n-ai făcut-o în nici un caz.

Clipi din ochi, fără să înțeleagă acea întorsătură neașteptată.

– Asta ce-ar vrea să însemne?

– M-ai ignorat discret.

Amanda vru să răspundă ceva, dar Noah vorbi mai departe:

– Din primul moment când te-am cunoscut la spital, mi-ai trezit interesul.

– Serious?

– Absolut.

– Aveai un mod straniu de a ți-l arăta.

– Ce naiba, tu erai cea care se purta ca și cum n-aș fi existat.

Amanda își lăsă capul în piept, încercând să înțeleagă ceea ce-i spunea.

– Să ne înțelegem, zise ea, ridicând privirea. Te interesam, dar susții că nu reacționez?

– Exact asta vreau să spun. Erai distantă și intangibilă.

În ochii lui se aprinse pe neașteptate o văpaie fierbinte și, un moment, ochii lor se înfruntară.

– Dar mă înșelam amar. Niciodată n-am cunoscut o femeie căreia să-i placă mai mult decât ție să facă dragoste.

– Termină, Noah! Știu ce încerci și n-o să-ți meargă.

Noah se albi din nou la față.

– Ai dreptate. Iartă-mă.

– Continuă, spuse ea scurt, nemafiind sigură cât putea să îndure jocul. Ca prin minune, nu sunau nici telefonul, nici pagerul.

– Mai întâi, trebuie să revin puțin în urmă.

Tăcu stânjenit câteva momente.

– După ce m-am întors acasă de la convenția aia, am început să ne întâlnim, îți amintești?

– Sigur că-mi amintesc.

– Și ne-am îndrăgostit. Iar peste numai trei luni, plănuiam nunta.

Amanda închise ochii, înfruntându-și amețeaua tot mai puternică. Când îi deschise, privirea lui Noah era caldă și pătrunzătoare. Simți că jinduia s-o ia în brațe. Și ea o dorea, așa să-i ajute Dumnezeu. Totuși, dacă încerca măcar s-o atingă, i-ar fi dat una. Jura c-avea s-o facă.

– Noah, te rog, n-o mai lungi.

– Între timp, numai pe tine ajunseseam să te doresc, numai la tine mă gândeam, zi și noapte.

O nouă pauză.

– Apoi, cu câteva luni înainte de ziua nunții noastre, a apărut Tessa.

– Era... era însărcinată. Așa e?

– Așa e.

Deși Amanda se crezuse pregătită pentru această lovitură, cu trupul încordat și dur ca un bloc de ciment, nu era. Un copil! Noah avea un copil. Copilul alteia! Nu putea să înțeleagă și nici nu voia.

Ceea ce dorea era să-l atace fizic și verbal, lucru care o oripila și o umplea de rușine. Dar nu se mișca, fiind prea inertă, prea secătuită și prea îndurerată.

– Amanda...

Glasul lui Noah părea să răsună din afara lui însuși.

– La dracu'! mormăi el, chinuit. Mi-e așa de greu.

– A, nu te opri. Spune până la capăt, neapărat, povestea asta sordidă.

Fălcile lui se strânseseră, iar ridurile posace din jurul gurii i se adânciră. Continuă, totuși:

– Știam că spunea adevărul.

– Știai că era copilul tău.

Încă o declarație seacă a unui fapt.

– Da.

Tăcere.

Nu-l întrebă de ce. Nu voia să știe. În plus, cu ajutorul analizelor sangvine și de A.D.N., paternitatea se putea stabili ușor. Nu-l întrebă nici cum de putuse fi atât de neglijent și nu folosisese nici un mijloc contraceptiv.

– Nu voi nega că știrea m-a lovit în moalele capului. Și n-am să neg nici că fusesem un prost nenorocit, crezând-o pe cuvânt că lua anticoncepționale.

– Nu-s sigură că vreau să mai aud și alte detalii naturaliste, replică Amanda, într-o șoaptă forțată.

– Eu sunt sigur că nu vrei. Dar mi-am dat cuvântul că-ți voi spune totul, ca să lămurim clar ce s-a întâmplat.

– Ceea ce ar fi trebuit să faci din capul locului.

- Mi-era frică să nu te pierd.
- M-ai pierdut oricum.
- Și am regretat asta în fiecare zi din viața mea.
- Nu știu ce te-astepti să spun.
- Nimic. Continuă doar să mă asculți.

Amanda își mușcă buzele.

– Am vrut să procedez corect. Nu voiam s-o las în noapte și ceață, ca să zic așa. Dar nici să mă însor cu ea nu doream. Ideea îmi repugna.

Tăcu câteva momente, cu ochii din nou plini de mâhnire.

- Mai ales de vreme ce mă îndrăgostisem de tine până peste cap.
- Noah...
- Nu, trebuie să spun totul.

În glasul lui se simțea o notă rugătoare pe care Amanda n-o mai auzise niciodată. Dar nu era drept, urla inima ei. Gândul că Noah se însurase cu altă femeie și îi făcuse un copil îi sfârteca măruntaiele cu satârul de măcelărie.

- Știi că ți-e greu.
- Puțin spus.

Își simțea toate extremitățile reci ca gheața.

– Am analizat toate variantele care mi-ar fi dat posibilitatea să-mi onorez responsabilitățile atât față de ea, cât și față de tine, și credeam că găsisem soluția, când...

Se întrerupse, cu ochii adânciți în cap.

– Și pe urmă? întrebă ea, deși inima îi bătea cu intermitențe.

– A suferit un atac de apoplexie.

Amanda rămase cu gura căscată.

– De apoplexie?

– Apoplexie, repetă el. Atunci, am știut că n-am de ales. Trebuia să am grijă de ea și de copil.

– Și te-ai hotărât să te însori cu ea?

Noah dădu din cap.

– Am cerut un concediu fără plată și m-am mutat la Boulder, unde m-am angajat la un spital. Nu peste mult, am oficiat discret o căsătorie civilă.

– Înțeleg...

– Nu trebuia să mă însor cu ea, dar mă simțeam obligat.

– Ești sigur că n-o... iubeai? întrebă Amanda, fără a ști nici ea cum reușea să rostească acele cuvinte îngrozitoare.

Trupul lui Noah se încordă.

– Cum mă poți întreba așa ceva?

– Având în vedere tot ceea ce spui, cum aș putea să nu te întreb?

– Nici unul dintre noi nu-l iubea pe celălalt. Dar amândoi eram hotărâți să ajungem la o soluție pentru binele copilului.

Inima Amandei se zbătea în gât.

– Te iubeam pe tine, fir-aș al naibii, numai pe tine.

– Un motiv în plus ca să-mi fi mărturisit adevărul.

– Nu puteam.

– De ce?

– Ca să fiu sincer, n-aveam curaj.

Amanda clătină din cap.

– Nu ține.

– Și, cum am mai spus, nu voiam să te pierd, știind ce păreri aveai despre trădare.

– A, deci acum e vina mea.

– La naiba, nu asta voiam să zic. De câte ori nu mi-ai spus cât detestai faptul că proveneau dintr-o familie destrămată, cât detestai faptul că amândoi părinții tăi se recăsătoriseră de atâtea ori?

– Și ce-are a face asta cu situația noastră?

– În ceea ce mă privește pe mine, are enorm de-a face. Mi-ai mai spus și cum te simțeai folosită, pentru că a trebuit să-ți crești trei dintre frați și surori.

– Nu neg, dar...

– Ai spus foarte clar că pe tații care-și părăsesc copiii îi consideri niște scursori – inclusiv pe al tău.

– Recunosc că abandonul tatălui meu mi-a lăsat răni în suflet și m-a urmărit toată viața, dar asta nu era un motiv ca să nu mi te confesezi.

– Mie mi s-a părut un motiv al naibii de serios.

– Ei bine, te-ai înșelat.

– Dacă nu mă căsătoream cu Tessa, te-ai fi pomenit cu copilul altei femei pe cap, fie și doar în parte. Nu-ți puteam face una ca asta.

– Nu tu aveai căderea să hotărăști.

Vorbea la pereți. Noah continuă, ca un tăvălug de neoprit.

– Dar, mai mult decât atât, m-am temut că aveai să încetezi pe loc să mă mai iubești, că m-ai fi trimis la toți dracii.

Amanda sări în picioare, privindu-l furioasă.

– Cum îndrăznești să-ți închipui ce-aș fi simțit sau aș fi spus eu?

– N-am făcut decât...

– Ai ales calea lașității!

– Nu-i adevărat!

– Ba da!

Se mai priviră câteva clipe, aruncând flăcări din ochi, apoi Noah înjură înăbușit.

– Bine, atunci ce-ai fi făcut?

– Ce mai contează acum? E prea târziu. Trebuia să ai încredere în mine.

– La naiba, crezi că nu mi-am dat seama?

– Unde e... ea? întrebă Amanda, așezându-se la loc pe capătul canapelei. Soția ta, vreau să zic.

– A murit.

Trecură câteva momente, ca o tortură.

– A murit...? repetă Amanda, stupefiată.

Noah își rezemă capul de spătar, fără să răspundă.

– Noah?

O privi, apoi spuse cu glas pierdut:

– A decedat la nașterea fiului nostru.

– O, Doamne, îmi pare rău.

Ochii lui erau ca două pietre negre.

– Simțeam că era vina mea. Fiindcă n-o iubisem. Fiindcă detestasem căsătoria cu ea. Aveam senzația că așa, într-un fel, îi cauzasem moartea.

– Dar știai că nu era adevărat.

– Acum știu, însă atunci sentimentul de vinovăție îmi tulbura mințile.

– Copilul e la părinții ei?

– Nu. A murit și el.

Amanda își duse ambele mâini la gură, ca să nu țipe.

Noah o privea drept în față, palid, înghițind cu greutate. Amanda se strădui să nu se ducă la el, pentru a-l cuprinde în brațe, strângându-l la piept. Știa că asta ar fi vrut și jinduia

la rândul ei să facă același lucru. Dar nu putea. O ținea pe loc ceva dinlăuntru ei, greu de identificat.

– Ce s-a... întâmplat?

– Nici nu prea știu. A trăit câteva ore...

Noah nu mai continuă, și nici Amanda nu-l încurajă să vorbească.

– Acum înțeleg de ce erai atât de captivat de nașterea de-aseară, atât de preocupat, spuse ea, vorbind mai mult de una singură.

El, însă, răspunse:

– Ai dreptate. Mă tot gândeam la Joseph...

Se întrerupse din nou, cu un zâmbet trist, după care adăugă:

– Așa îl chema.

Amandei i se frângea inima, pentru Noah și pentru ea însăși, dar tot nu putea să se clinească. Nu-l putea consola, când și ea avea nevoie de o consolare.

– E un nume frumos, șopti.

Noah o privi cu o expresie sfâșietoare, tocmai când pagerul începu să sune.

– Lasă-l, te rog, îi ceru el.

Amanda își linse buzele uscate, se uită spre telefon, apoi din nou la Noah.

Capitolul 11

– Nu... pot, se bâlbâi Amanda. Știi și tu asta.

– Așa e, sigur că nu poți.

Și totuși, nu porni spre ușă. Discuția încă nu se încheiase și, cu toate că era prinsă într-o dilemă – să stea pe loc sau să fugă – trebuia să lămurească relația dintre ei. Dar orice prelungire a agoniei sufletești ar fi fost de nesuportat.

– N-am să susțin că nu sunt șocată de ceea ce mi-ai spus, rosti ea într-un târziu, privindu-i chipul hăituit.

– Dar...

Amanda păli, uitând că Noah avea neliniștitoarea facultate de a-i citi gândurile.

– Dar sunt prea multe dintr-o dată.

– Deci, vrei să spui că mai ai nevoie de timp?

Îi distinsese speranța din voce, dar nu putu să nu i-o zădărnicească.

– Mă tem că nu e atât de simplu.

– Ba este.

– Ba nu este, insistă ea. Nu-s sigură că doar de timp am nevoie.

– Te doresc înapoi, Amanda. Nu ți-o ascund.

– Noah.

Traversând camera, Noah se opri în fața ei.

– Și știi că mă dorești și tu, spuse el, cu glas îngroșat.

Amanda se retrase. Nu putea gândi, mai ales când el era atât de aproape, când tot trupul o dureau de dorință, când știa că și el simțea același lucru. Era conștientă de fierbințeala care iradia din ochii lui.

– Iubirea și dorința sunt două lucruri total diferite, spuse ea, cu o deznădejde pe care nu și-o putea învinge.

– Nu și în cazul nostru, replică Noah, mângâindu-i cu un deget obrazul. La noi, ele merg mână-n mână, așa cum se și cuvine.

Gura Amandei se uscă.

– Nu-i adevărat.

– Ce nu-i adevărat? șopti el, parcurgând din nou distanța care-i despărțea.

– Nu... nu știu.

Pe neașteptate, îi apucă mâna nesigură și și-o depuse peste erecție. Amanda deveni rigidă, ca și cum ar fi străbătut-o un șoc electric.

– Ba uite că știi.

Vobea pe un ton la fel de senzual, pe cât de rugători îi erau ochii.

Amanda își smulse mâna, deși faptul era consumat. Luase foc toată pe dinăuntru și-i tremurau picioarele. Totuși, își găsi curajul de a face ceea ce știa că trebuia.

– Termină, Noah. Încetează în clipa asta!

Schimbarea bruscă a atmosferei emoționale păru să-l descumpănească. Scoase un oftat adânc, cu fălcile palpitându-i spasmodic.

Acea fracțiune de secundă îi oferî Amandei prilejul de a se retrage la o distanță sigură. Îl privi de lângă ușă, pregătită să înfrunte expresia lezată și abătută care părea să-l îmbătrânească dintr-o dată cu câțiva ani.

– Ce să încetez, Amanda? Să încetez să te mai iubesc?

Mâna Amandei strânse clanța atât de tare, încât fu sigură că aveau să-i crape falangele.

– Nu știu! strigă ea. Nu e... nu-i așa de simplu.

– Să ierți? Asta încerci că spui?

– Da, așa cred.

Făcu o pauză ca să-și dregă vocea, care era înecată de lacrimi.

– Dumnezeuule, Noah, ai fost însurat cu o altă femeie, care ți-a făcut un copil.

În cameră se lăsă o tăcere de moarte.

– Dar n-am încetat nici o clipă să te iubesc.

– Și crezi că asta le drege pe toate?

– Nu, fir-ar să fie, nu cred așa ceva! exclamă el, fără a încerca să-și ascundă exasperarea. În viață avem de ales între alb și negru, cel puțin când elimini toate aspectele neesențiale, ca în cazul meu.

Fruntea Amandei se brăzdă, îngândurată.

– Sau, cel puțin, așa credeai.

– Din nou, recunosc că am încurcat lucrurile. Dar nu pot decât să-mi pun capăt zilelor – sau să merg înainte.

– Nu neapărat cu mine.

Noah tresări ca și cum l-ar fi pălmuit.

– Trebuia să ai încredere în mine, Noah. De câte ori vrei să ți-o spun?

– Știu, dar asta nu poate desface ce s-a făcut. Tot ce pot e să-ți cer iertare, să-ți cer să ai din nou încredere în mine.

Încredere.

Iarăși acest cuvânt, își spuse Amanda. Un cuvânt care stătuse întotdeauna în fruntea listei sale de priorități, un cuvânt pe care Noah îl luase în deșert, o dată cu inima ei.

– Să am...

Nu putu continua. Cuvintele refuzau să se formeze. Coborî privirea, apoi o ridică din nou.

Expresia de pe chipul lui îi tăie respirația. Noah arăta ca și cum l-ar fi lovit în timp ce era căzut la pământ. Avea chipul crispat, chinuit, de o culoare verzuie. Amanda fu cât pe ce să se repeadă spre el, lăsând de izbeliște toate consecințele.

N-o făcu.

Miza era prea mare. Dacă și când avea să se înoarcă la Noah, trebuia să fie sigură că decizia ei era animată de încredere iubitoare, nu de poftă sexuală.

– Atunci, cred că mai vorbim, spuse el, pe un ton abătut.

– Poți rămâne aici cât vrei, șopti Amanda, în aceeași stare. Numai ai grijă să închizi ușa în urma ta.

– Mda, sigur.

Mai stătu pe loc un moment, nedorind să plece, dar știind și de data asta că nu avea de ales.

Cumva, Amanda rezistă și în noaptea de sâmbătă spre duminică, sleită la limită. Deși în S.U. mai sosiră câțiva pacienți, nici unul nu era în stare gravă. Îi putu trata pe toți, cu ajutorul surorilor.

Amanda era convinsă că Noah se întorsese în spital, dar de vreme ce nu-l văzuse, nu putea fi sigură. Malcolm Riley

revenise, dar numai ca să mai câștige câteva bile albe pentru postul de șef. Amanda nu se îndoia. Totuși, prezența lui îl mai degreva pe Noah de sarcini.

Nu voia să se gândească la Noah acum, când mintea îi era atât de amorțită. Dacă ar fi fost după ea, s-ar fi așezat pe loc, cu capul rezemat pe brațe, și ar fi adormit.

– Sper că plecați cât de curând acasă, remarcă Liz. Altfel, va trebui să vă internăm într-unul din saloanele astea. Diagnostic: extenuare.

Amanda fu nevoită să facă un efort pentru a răspunde:

– S-ar putea să nu fie rea ideea.

Liz își arcui o sprânceană.

– Înseamnă că sunteți moartă pe picioare, dacă-mi dați dreptate.

– Și tu cum oi fi?

– Nu știu de ce, pe mine nu mă doare nimic, replică Liz, cu un zâmbet. Și nici n-am pus piciorul în vreun bar, nici n-am prizat nimic.

De astă dată, Amanda zâmbi.

– Acum, că tot ai adus vorba...

– Hai, mai lăsați-mă.

– Exact asta am să fac, numai că nu suport să mă duc acasă când nu am lumină. Lumânările mele sunt pe terminate.

- Lăsați-le-ncolo de lumânări.
 - Hmm?
 - Mai bine aruncați o privire afară, îi spuse Liz, arătând cu capul spre fereastră.
 - Să fie lumină, cită Amanda, încercând să afișeze o emoție silită.
 - Și a fost lumină, încheie Liz, bătând din palme.
- Amanda se uită la ceas.
- E duminică, ora șase fix dimineata, ca să fim exacti.
 - Cât o fi, răspunse Amanda, eu mă duc acasă. Și sper să faci și tu același lucru.
 - Nici să nu vă îndoiiți. Dar mai întât o sun pe Karen, ca să văd dacă are vreo veste despre Victoria.
- Amanda se încruntă, regretând că nu luase ea inițiativa.
- Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Liz spuse:
- Nu vă faceți probleme. Ați avut destule pe cap, cu vârful și-ndesat.
 - Știu, dar tot îngrozitor mă simt. Dacă e tot dispărută, Karen și Cassidy trec printr-un adevărat infern.
 - Sunt sigură.
 - Dacă afli ceva ce-ar fi cazul să știu și eu, continuă Amanda, sună-mă acasă.
 - Vă promit.
- Peste un sfert de oră, după ce dezbrăcase încă un halat plin de sânge și se spălase, Amanda ieși din cabinet. Deși mai avea

mult până să revină la normal, ultimele două zile redefinind termenul muncă, se simțea mai bine – cel puțin pe plan fizic.

La nivel mintal, o păștea cămașa de forță. Nu știa dacă avea să mai fie vreodată întreagă la cap. În treizeci și șase de ore, viața ei se întorsese pe dos. Nici urmă de persoana mulțumită și împăcată care venise vineri seara la serviciu. În locul ei se afla o femeie buimacă și scăpată de sub control, care voia să facă același lucru pe care-l făcuse Randi Howell – să plece din oraș.

În loc de a porni spre portiera mașinii, Amandei îi veni pe neașteptate altă idee. Se întoarse, îndreptându-se către capelă.

Un moment, stătu în ușă, privind cu uimire frumusețea nepretențioasă a interiorului, în liniștea dimineții de duminică. Mergea la biserică oricând putea, dar programul ei nu-i lăsa prea mult timp. Prin urmare, folosea în scopul reculegerii capela spitalului.

După ce privi vitraliul înalt până-n tavan, se așează într-o strană și înălță imediat o rugăciune de mulțumire pentru că partea cea mai rea a vremii și a cazurilor de la S.U. trecuse. Mai spuse o rugăciune și pentru colega ei, Karen Sloane, a cărei fiică încă nu fusese găsită.

Apoi, respiră de câteva ori adânc, regulat, pentru a-și calma bătăile inimii. Până se așezase, nu-și dăduse seama cât de surescitată era.

Fals, își spusese Amanda. Fusese surescitată tot timpul, de când îl revăzuse pe Noah, în hol, cu aproape treizeci și șase de ore în urmă. Chiar și acum, dacă n-ar fi stat jos, gândul la el și la cele întâmplate între ei probabil că ar fi doborât-o în genunchi.

La asta, se cutremură din cap până-n picioare, neputând uita expresia aceea chinuită de pe chipul lui. Nu încetase să-l iubească nici un moment. Era gata s-o recunoască. Dacă-i punea această întrebare, nu l-ar fi mințit.

Va să zică, lui Noah îi reușise lucrul despre care ea jurase că era imposibil. Revenise cu forța în viața ei și-i redeștărase dragostea. Și totuși, dragostea nu le putea rezolva pe toate, nu?

Dintr-o dată, Amanda întoarse capul, privind prin capelă. Descoperind că era singură, se simți mai ușurată; se temea că și-ar fi putut descărca frustrarea prin viu grai.

Gordon.

Care mai era acum locul lui în viața ei? Avusese vreodată un loc acolo? Sau, poate, Amanda tocmai făcuse un lucru crud și nedrept? Îl folosisese ca înlocuitor, până reușea să-l uite pe Noah?

Nu.

Deși știa că nu-l iubea pe Gordon cu pasiunea și devotamentul pe care le merita, crezuse totuși că alături de el ar fi

putut duce o viață fericită și stabilă. Acum, știa adevărul. Ar fi fost o minciună față de amândoi – ei lipsindu-i pasiunea după care jindua, iar lui, iubirea pe care o merita.

Fără iubire și pasiune, s-ar fi mulțumit cu un compromis, cum făcuse aproape toată viața. Ei bine, nu mai era cazul. Știa ce însemna să aibă o viață proprie, să fie independentă, să se respecte pentru ceea ce reprezenta ea însăși. Vizita la capelă o ajutase să-și restabilească perspectivele, să-și regăsească stabilitatea, cu o singură excepție.

Noah.

Încă nu știa ce-ar fi putut face cu el.

De un lucru era sigură – nu se putea mărita cu Gordon. Trebuia să i-o spună. Nu putea să mai aștepte. Deși se îngrozea de răscolirea emoțională la care această sarcină i-ar fi supus sufletul deja răvășit, era datoare s-o facă.

Ieșind din strană, Amanda mai admiră un moment frumusețea altarului, rugându-se să-și regăsească liniștea.

Nu reuși. Liniștea o ocolea.

Și totuși, nu ezită nici un moment. Porni spre partea din spate a capelei, unde era masa cu telefonul. După ce inspiră adânc, ridică receptorul și formă un număr.

Peste câteva momente, spuse:

– Bună, Gordon, eu sunt. Poți veni până la capela spitalului? Avem de vorbit.

Capitolul 12

Noah se aștepta ca pieptul să-i pocnească în orice moment. Făcea jogging de o oră, urcând și coborând dealurile. Faptul că pe jos era ud și trebuia să fie atent cum călca nu-l ajuta cu nimic. Această obstrucție îi solicita nu numai picioarele, ci și inima. Obligația de a fi atent nu făcea parte dintre scopurile unei alergări sănătoase. Alergarea era un exercițiu fizic care, în mod normal, nu-i cerea să-și pună și mintea la contribuție.

În dimineața asta, însă, oricât era de tulburat, trebuia să-și folosească toate facultățile, dându-și seama că dacă se lovea la braț sau la mână, într-o căzătură, nu mai putea să opereze. Ar fi fost scos din uz.

Ce naiba, încă de pe-acum era scos din circulație.

Noah încetini fuga, mergând aproape la pas, înainte de a ridica privirea spre cer. Slavă Domnului că ploaia încetase,

iar orașul nu mai era cufundat în întuneric. Trăise câteva furtuni îngrozitoare, dar asta le pusese capac la toate.

Dacă o mai ținea așa câteva zile, s-ar fi putut ca Grand Springs să nu supraviețuiască măcelului. Din mers, cu o strângere de inimă, Noah contempla distrugerile ce-l înconjurau. Nici unul dintre lucrurile lui nu avusese de suferit – poate, fiindcă locuia într-o vilă solidă. Casa mamei lui rămăsese de asemenea intactă. Multe altele nu avuseseră același noroc. Vânturile biciuitoare și ploaia torențială smulseseră acoperișuri, spărseseră geamuri și dărâmaseră panouri, pentru a nu mai adăuga și avariile alunecărilor de teren.

Dar toate acestea puteau fi remediate. Cele câteva victime omenеști rezultate direct sau indirect de pe urma haosului erau de neînlocuit. Noah nu pierduse pe nimeni și nimic, sau cel puțin așa spera, își spuse el amintindu-și de Randi, ceea ce făcu să-l străbată un fior care nu avea nici o legătură cu vremea.

Până acum, nu se primise nici o veste de la sora lui. Vorbise cu Melissa în seara trecută, și nici starea ei de spirit nu se îmbunătățise. Ba chiar, devenise și mai agitată cu el, ceea ce era în regulă.

În împrejurările date, nu-l deranja să fie folosit ca sac de box. O merita cu vârf și-ndesat. Dar, în fond, Randi își hotărâse singură calea în viață, iar el trebuia să și-o hotărască pe a lui.

Totuși, ținea la sentimentele Melissei. Iar dacă n-ar fi fost înconjurată de prieteni și vecini, Noah ar fi făcut eforturi mai mari pentru a-i fi alături. Își iubea mama, dar n-avea de gând să se lase manipulat de ea, când era vorba de serviciu sau de Amanda.

Tresări vizibil, ca și cum l-ar fi împuns cineva cu o țepușă fierbinte. De fiecare dată când se gândea la Amanda, îi venea să-și pună capăt zilelor. De-asta își săltase trupul din pat, încercând să scape de chinuri cu ajutorul alergării.

Nu reușise.

Fizic, era epuizat, nici vorbă, dar gândurile îi erau la fel de frenetice ca oricând. Intenționase să-i spună multe lucruri pe care nu le spusese. Cuvintele sfârșiseră încurcate, în capul lui și pe limbă.

Jinduse să-i spună cât de mult o iubea, să-i arate. Deși își deschisese sufletul în fața ei, spunându-i lucruri pe care niciodată nu le-ar fi dezvăluit altui suflet de om, nici chiar mamei sau surorii lui, toate acestea avuseseră un efect de bumerang.

În pofida oricăror eforturi, o pierduse pentru a doua oară. Dar Amanda avea toate motivele să nu-l ierte. Avusese încredere în el și, pe toți sfinții, îi trădase încrederea. Dacă situația ar fi stat invers, Noah n-ar fi dat pe ea nici o ceapă degerată.

Refuzul îl ustura.

Acum o știa. Știa ce simțise Amanda, când el îi spusese că n-o putea lua de soție.

La dracu'.

Trebuia să înceteze. Trebuia să-și controleze emoțiile fragmentate. Dar cum să reușească? Să plece din oraș? Să părăsească spitalul Vanderbilt? Mai avea aceste posibilități. De fapt, deveneau din clipă-n clipă tot mai atrăgătoare.

Ideea de a o vedea împreună cu Gordon îi făcea greață. Iar gândul că Gordon își permitea cu trupul ei orice făcuse și el îl scotea din minți.

Amanda era a lui. Dintotdeauna fusese și întotdeauna avea să fie. Greșit, Howell. Într-un mod plăcut, ți-a spus să cânti la altă masă.

Își zări casa și, hotărând că se pedepsise destul pentru o singură zi, intră și nu se opri decât sub duș.

Însă nici chiar acolo, biciuit de stropii reci și înțepători, nu simți nici o ușurare. Își dorea ca Amanda să fi fost cu el, ă-i spele trupul cu gura și limba ei, nu cu săpun. Junghiul de durere din abdomen nu lipsi mult să-l doboare. Totuși, nu putea alunga imaginea amândurora, lingându-și pe rând unul altuia apa de pe trup.

Scuipând o înjurătură, Noah închise apa și ieși. Nu peste mult, se îmbrăcase, dar nu avea unde să se ducă. Nu știa ce să facă. Poate, dacă mai încerca... Poate...

– Of, la dracu', Howell, ai făcut-o fiartă! Recunoaște și pleacă naibii din oraș.

Din păcate, nu era atât de simplu. Avea responsabilități în Grand Springs – mama lui, și dilema lui Randi, care continua să-l apese. Nu putea să-și ia catrafusele și să plece.

– Trebuie să suporti totul ca un băiat mare, mormăi iarăși Noah, cu glas tare.

– Vorbești des de unul singur?

Noah se răsuci în loc, cu ochii dilatați de surprindere. Pitser Bowman, președintele consiliului de administrație al spitalului, stătea lângă ușă, cu un zâmbet larg pe chipul bărbos.

– Nu e bine să stai cu ușa descuiată.

Noah pufni.

– Nu mi-e frică de înuneric.

– Nu întunericul e problema, ci lighioanele care pândesc în el.

De astă dată, Noah își dădu ochii peste cap.

– Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

– Serviciului.

– Riley o să mă dea în judecată.

– De-asta nu știu nimic.

– O, ai să știi, ba bine că nu. De fapt, vei fi primul care-o să afle.

– Pot să stau jos? întrebă Pitser.

– Scuză-mă.

Pitser Bowman își lăasă trupul voluminos în cel mai apropiat fotoliu, după care privi în sus spre Noah, care rămăsese în picioare.

— Nu cred că te-am văzut vreodată arătând mai rău decât acum.

— Nu cred că m-am simțit vreodată mai rău decât acum.

Celălalt își înălță una din sprâncenele stufoase.

— Știi că ultimele câteva zile au fost un infern, la spital, dar ai mai trecut tu și altă dată prin asemenea perioade. Deci, cred că altceva te dă peste cap.

— Să zicem că ai dreptate și să ne oprim aici.

— Nu cumva are vreo legătură, întâmplător, cu Amanda Jennings? Noah miji ochii, răspunzând pe un ton repezit:

— La naiba, am ajuns de bârfa întregului spital?

— Mhm.

— Nimic nu se compată cu un adevăr trântit în față.

Pitser zâmbi.

— Tu mi-ai cerut-o.

Deși se încruntă, Noah nu mai spuse nimic.

— Spre binele tău, sper să vă reușească figura.

— N-o să reușească, replică posac Noah. Am pierdut-o și așa rămâne.

— Cum va afecta asta munca ta? Nu uita, veți face parte din același colectiv...

Pitser se întrerupse, ridicându-se.

– Nu cumva plănuiești să faci vreo prostie, să pleci din nou, nu?
– În momentul de față, nici nu știu ce-am să fac. Sunt un om nefericit.

– Poate reușesc eu să te fericesc cât de cât.

– Îndoi-m-aș.

Urmă un moment de tăcere, apoi Pitser continuă:

– Am venit aici ca să-ți spun că pe tine te preferă consiliul de administrație.

Noah clipi din ochi, rămânând cu gura căscată.

– Ce șef al secției de chirurgie?

– Știi tu vreo alt variantă? chicoti Pitser.

– Nu.

– Și-atunci?

– Sunt șocat, răspunse Noah, năuc.

– De ce?

– La dracu', Pitser, știi foarte bine de ce. Pe de o parte, din cauza lui Malcolm. Pe de alta, eu sunt un rebel, întotdeauna am fost și-ntotdeauna voi fi.

– Atunci, cred că administrației îi plac rebelii.

Noah îi aruncă o privire frustrată.

– Lasă că știi tu. Riley e mai pe gustul lor. Un pupincurist care se ajunge, și pe urmă joacă după reguli.

– Da, dar postul va fi al tău.

– Ce s-a-ntâmplat? Ai tras tu sforile?

– Eu?

– Lasă-te de fițe. Știu că Riley s-a plâns la consiliu de micul nostru incident din hol.

– Într-adevăr, dar n-a câștigat nimic.

– Nu te cred, răspunse Noah, cu ochi lucitori. Tu ai făcut minunea asta. Cum, nu știu, dar ai făcut-o.

Pitser îi dădu o palmă pe spate.

– Ești un medic al naibii de bun – cel mai bun. Iar Riley... mă rog, știm amândoi că e o mediocritate. De-asta n-a primit slujba.

– Totuși, te-ai dat peste cap pentru mine și-ți mulțumesc.

– Atunci, să mă nu dezamăgești. Condu chirurgia așa cum știu eu că ești în stare.

– Îți mulțumesc, Pitser.

– Nici nu e nevoie să spui mai mult.

– Dar pare atât de puțin.

– Bine, ai putea fi și tu mai entuziasm...

Noah își masă ceafa.

– Dacă Amanda...

– Nu mai spune nimic.

Pitser se duse la ușă, unde se întoarse.

– Orice victorie e amară, dacă n-ai cu cine s-o împărtășești.

– Nici eu n-aș fi putut să spun mai bine.

După plecarea lui Pitser, fruntea lui Noah se îmbrobonă de sudoare. Își stăpâni imboldul de a voma. Avea nevoie de aer curat. Trebuia să iasă.

Amanda se chinuia să înainteze. Încă doi pași, și ajungea pe banca din parc, unde putea să se prăbușească. După ce Gordon plecase, trebuise să iasă din capelă. Îi frânsese inima și, cu toate că era dezolată și se simțea îngrozitor, procedase așa cum considera că era cel mai bine.

N-avea cum să se mărite cu el, când purta față de alt bărbat sentimentele pe care ar fi trebuit să le nutrească pentru Gordon.

Totuși, nici Gordon nu abandonase fără luptă, ceea ce nu făcuse decât să-i consume ultimele resurse de energie. Ajungând la bancă, Amanda se așează și închise ochii, sperând să-și poată închide și mintea.

Nici o șansă.

Ochii i se deschiseră la loc, cu o tresărire a pleoapelor, și oftă. Într-o băltoacă de lângă fântâna arteziană se juca o păsărică. O privi cum dădea din aripi, apoi se cutremură. De ce nu putea fi și viața ei atât de simplă? Gordon o întrebase același lucru.

– Nu te înțeleg deloc. Te-a rănit, Amanda, și-atunci de ce Dumnezeu vrei să mai ai de-a face cu el?

– N-am spus că vreau.

– E, haide. Despre asta e vorba.

– Este vorba de tine și mine, Gordon.

Nu-i răspunse.

– Ascultă, țin la tine, dar nu te iubesc, nu așa cum meriți tu să fii iubit.

– Te-ai putea strădui mai mult, să știi.

– Of, Gordon, te rog, nu-mi îngreuna și mai tare situația.

– Deci, s-a terminat, mm?

– Vreau să rămânem prieteni.

Colțurile gurii lui se arcuiră în jos.

– Aha, așteptam momentul ăsta. Fraza clasică, după ce ți se dau papucii.

– Nu întotdeauna, spuse ea, cu voce slabă.

Gordon se făcu cenușiu la față.

– Iartă-mă, am...

– N-are nimic.

– Bine, ai câștigat. Dacă nu pot avea parte decât de prietenie, atunci o primesc.

Amanda se aplecă, sărutându-l pe obraz.

– Îți mulțumesc.

– Iar oferta mea pentru clinica privată rămâne în picioare.

Recunoscătoare, dădu din cap. I se pusese un nod în gât, împiedicând-o să vorbească.

– Numai fericire, fetițo, îi ură el, ridicându-se, după care o sărută ușor pe buze.

Iar acum, stând singură, Amanda era bântuită din nou de chipul lui Noah. Își dorea să fi știut ce să facă. Ruperea relației cu Gordon nu-i rezolvase problema cu Noah.

Îl iubea. Dumnezeu îi era martor cât îl iubea. Dar era iubirea de ajuns?

Nu știa ce anume o făcuse să privească la stânga, dar ceva îi atrăsese atenția. O recunosc pe femeia care ezita lângă banca alăturată. Era Eve Stuart, fiica Oliviei.

Dintr-o dată, problemele Amandei păliră în comparație cu ale ei. Își amintea cât de mult se străduise echipa din S.U. s-o salveze pe Olivia, dar nu avusese zile. Eve părea distrusă.

Fără a avea idee ce-i putea spune, Amanda se ridică și porni spre ea.

– Bună ziua, doamnă doctor Jennings, o salută Eve, cu voce stinsă.

O fracțiune de secundă, Amanda nu-i răspunse. Era prea captivată de imaginea femeii care, în pofida durerii, rămăsese tot fermecătoare, cu părul blond scurt și lucios coafat într-un stil sofisticat și ochii albaștri adânci.

Mignonă și competentă.

Din acest punct de vedere, Eve Stuart semăna mult cu mama ei.

– Sper că nu te deranjez, spuse în sfârșit Amanda, așezându-se lângă ea.

– Cătuși de puțin.

– Îmi pare rău pentru mama ta. Am făcut tot ce...

– Știu, o întrerupse Eve, cu voce întretăiată. Și vă sunt recunoscătoare.

– Am trecut și eu prin asta. Știu ce simți.

Eve își mușcă buza de jos.

– Stau aici de câteva ore, de când s-a terminat furtuna, spuse ea, cu un zâmbet trist. Parcul ăsta era unul dintre locurile favorite ale mamei mele. Am... am crezut că dacă vin aici...

Glasul i se frânse.

Amanda luă una dintre mâinile delicate ale Evei într-a ei, strângând-o cu căldură.

– Mama spunea că e cel mai potrivit loc ca să meditezi, că dacă urmărești cum merge soarele pe cer, dimineata, așa ca acum, vezi mai limpede lucrurile.

– E un gând minunat, răspunse Amanda, cu blândețe. Dar cred că e timpul să pleci acasă.

– Acasă, repetă Eve, cutremurându-se. E ultimul loc unde-aș vrea să fiu.

Amanda o înțelegea perfect, deși din alte motive. Acum, casa ei îi amintea de Noah.

– Nu suport... gândul de a-i spune fetiței mele, Molly, că bunica ei iubită... a murit.

Pe obrajii Evei șiroiau lacrimi.

Amanda făcu un efort să revină în prezent.

- Îmi dau seama ce greu va fi.
Eve își trase nasul.
- Și nu numai moartea mamei trebuie s-o suport. Toată viața mea e încurcată.
- "Și a mea", replică în gând Amanda.
- Cred că te referi la ghinionul cu nunta fratelui tău.
- Vă vine să credeți că Randi a dispărut?
- Nu, nu pot să cred. Hal cum suportă?
- Nu mi s-a destăinuit, dar vă dați seama. Și mama... ei bine, ea n-ar mai fi avut un moment de liniște.
- Uneori, viața nu face decât să ne bage bețe-n roate, spuse Amanda, atât pentru Eve, cât și pentru ea însăși.
- Într-adevăr, confirmă Eve, cu vocea tremurătoare. Mai ales când faci un lucru prea îngrozitor ca să-l mai poți îndrepta.
- Poftim?
- Eve se înroși în obraji.
- Nu-mi dați atenție. Vorbește gura fără mine.
- Nu-ți face griji, sunt o bună ascultătoare. Și mie mi se întâmplă adesea.
- Dumneavoastră? o privi Eve, șocată. Credeam că la dumneavoastră toate sunt clare.
- Ha, ce mai glumă!
- Mă rog, dumneavoastră cel puțin n-ați fugit de bărbatul pe care-l iubeați.

În primul moment, Amanda avu senzația că primise o lovitură puternică în piept. Impactul declarației o făcu să se clatine.

– Iar tu... ai făcut-o?

– Da, și nici nu vă pot spune ce rău îmi pare. Dacă am învățat ceva din tragedia asta, este faptul că viața e scurtă – azi ești, mâine nu mai ești. Așa că trebuie să profiți la maximum, până nu-ți bate ceasul.

Deodată, Amanda sări în picioare.

– Ce... începu Eve.

– Te superi dacă te las singură?

– Nu, dar...

– Am ceva de făcut.

– Eu nu...

Amanda o întrerupse din nou, aplecându-se s-o îmbrățișeze cu putere.

– Mi-ai băgat mințile-n capul ăsta al meu îndărătnic, lucru de care aveam mare nevoie.

Eve clipi din ochi.

– Așa?

– Da. Ținem legătura, bine?

Și, cu aceste cuvinte, Amanda se întoarse și o luă la fugă spre spital, unde își lăsase mașina.

Capitolul 13

Își pierduse mințile de-a binelea?

Probabil, își spuse Amanda, în timp ce conducea mașina spre locuința lui Noah. Dar nu voia să fie pesimistă. Pentru prima dată de când se reîntâlniseră, tânjea după o atitudine pozitivă.

Ar fi vrut să repete discursul pe care dorea să i-l țină, dar nu reușise. Străzile alunecoase ca sticla făceau așa ceva imposibil. Trebuia să se concentreze mai tare ca oricând.

— Idiotule, mormăi ea, evitând ca prin urechile acului un camion care se înscrisese imprudent pe banda ei.

În stilul acela, când și dacă mai ajungea acasă la Noah, urma să aibă nervii în pioneze. Opri la un stop, având astfel un minut ca să se calmeze. Trebuia să-și vină în fire, altfel își pierdea curajul și se înorcea din drum.

Printr-o ironie, fusese nevoită să telefoneze la spital pentru a afla adresa lui Noah. Acest telefon o silise să se prezinte,

lucru care o dezgustase. Dar, regulamentul spitalului fiind așa cum era, nu avusese încotro.

Această manevră îndrăzneată îi subminase curajul, făcând-o să ezite. Și totuși, iat-o ajunsă la jumătatea drumului, fără cale de întoarcere. Se angajase în această misiune și n-avea de gând să și-o renege.

Evei trebuia să-i mulțumească. Fără declarația ei sinceră despre negliobia de a fugi de o persoană iubită, despre regretul că o făcuse, acum Amanda n-ar mai fi fost la volan.

Cuvintele Evei o ajutaseră să-și dea seama cât de mare era miza acestui joc numit viață. De asemenea, o siliseră să înțeleagă la ce anume renunța, la cine renunța.

Și atunci, ajunsese să-și pună întrebarea: de ce?

Înlăuntrul ei se declanșase ceva. Frica. Frica era vinovată de paralizia care o ținea prizonieră. Frica de a trăi. Frica de moarte. Frica de a-și asuma riscuri. Frica de orice.

Pentru lumea din afară, care o privea, doctorița Amanda Jennings era neînfricată. O Superwoman. Râse, făcând haz de necaz. Dacă s-ar fi aflat adevărul – că dărdâia literalmente de frică, mai ales când era vorba de iubire și încredere – toți ar fi fost dezamăgiți.

Suflase de prea multe ori în iaurt, uitând să-l mai mănânce.

Dar, în ultimă instanță, știa că trebuia să renunțe la acest balast și să meargă înainte. Noah spunea că săvârșise o

greșeală, și îl credea. Mai credea și că o iubea în continuare, fără a fi încetat o clipă.

Atunci, de ce o treceau sudorile ca în timpul unei canicule din Texas? Se temea că respingerea ei îl făcuse să se răzgândească? Nu. Dorea ca această parte să ia sfârșit, pentru a o putea lua de la început.

Calitatea vieții se făurea cu propriile mâini, conchise ea. Și dorea să-și facă o viață de calitate, cu ajutorul iubirii lui Noah. Astfel, pentru ea, gândul unei singure zile fără el nici nu intra în discuție.

Și totuși, când opri în fața casei lui și-l văzu așezat pe trepte, nu-și putu stăpâni strângerea de inimă.

O, Doamne sfinte.

Pradă panicii, nu se mai putea mișca, cu toate vechile temeri năvălind ca un cal de curse în goană spre linia de sosire. Avea un oarecare avantaj, căci Noah n-o văzuse, stâng cu capul în piept. Și încă unul – nu o aștepta.

Amanda numără până la zece, după care își luă poșeta, deschise portiera și coborî. Se opri, impunându-i inimii să n-o mai îmboldească.

În acel moment, Noah ridică privirea și o văzu.

Amanda deschise gura, apoi o închise la loc. Noah clătină din cap cu înverșunare, ca pentru a-și limpezi mințile, vizibil convins că avea vedenii.

Fără o vorbă, dar și fără a-și lua ochii de la el, Amanda porni pe trotuar. Până ajunse la prima treaptă, Noah se ridicase deja în picioare, privind-o.

Când sosi, îi observă umerii căzuți, obosiți. Văzute de aproape, ridurile de pe chipul său epuizat erau și mai adânci. Dar cel mai tare o frapă profunzimea deznădejdiei din ochii lui, deși aceștia se luminaseră un moment.

– Ai venit cu o misiune din partea spitalului? o întreabă, prudent.

– Cunoști răspunsul.

– Într-adevăr, răspunse el, râsuflând aspru.

– Pot să stau jos?

– Aici?

– Da, aici, replică Amanda, cu cel mai dezarmant zâmbet.

Noah nu-i răspunse, continuând doar s-o privească lung, cu o expresie și mai precaută.

– Ce plăcut și cald e soarele.

– Este, confirmă el, scurt.

După ce se instalară unul lângă altul pe treapta de sus, între ei se lăsă tăcerea, grea ca o grămadă de cărămizi.

Amanda îi aruncă o privire piezișă. Profilul lui era mai rigid decât o sculptură în lemn. Oare ce-l frământa? se întreabă. După câte se părea, nu avea de gând să-i ușureze situația.

Și totuși, fu nevoită să facă un mare efort pentru a nu-și arunca brațele pe după umerii lui, lăsând baltă orice prevedere.

– Noah...

Se întoarse spre ea, cu ochii duși în fundul capului, bântuiți de acea expresie torturată.

– Cred că ai venit să-mi spui că s-a oficializat.

Amanda îl privi descumpănită.

– Ce anume?

– Logodna ta cu Gordon.

– Nu tocmai.

Ochii lui Noah se îngustară, dar nu înainte ca Amanda să vadă din nou acea învăpăiere vie.

– Nu?

– Nu mă mărit cu Gordon, spuse ea, pe un ton mai senzual.

– Asta ai venit să-mi spui?

– Nu.

– Aha, vrei să-mi dai preavizul că te transferi în practica privată.

– Noah, încetează, spuse ea încet.

– Dacă încetez cu vorba, risc să te iau cu asalt aici, pe loc.

Un fior îi străbătu pielea, dar ochii ei licăriră.

– Mi se pare o idee destul de bună.

Privirea lui Noah i-o susținu un moment pe-a ei, cu febrilitate.

– Vrei să spui ceea ce cred eu că spui? întrebă el, grăbit.

– Și anume?

– Dacă-ți arde de jocuri...

Acum, glasul începuse să-i tremure.

– Șșșt, șopti Amanda, după care se aplecă și, fără a-l atinge altfel, își lipi buzele de ale lui. Am fost prea încăpățânată pentru a mă exprima prin cuvinte, doctore Noah Howell. Te iubesc, acum și pentru totdeauna.

Noah o înhăță de ceafă și o trase cu gura spre a lui, de astă dată într-un sărut prelung, torid, care în câteva momente îi lăsă pe amândoi sufocați.

– O, Noah! exclamă ea, din adâncul inimii.

Fără jenă, Noah îi luă mâna și și-o aplică sub pântec. Inima ei mai făcu un salt, după care mâna cuprinse bărbăția care pulsa.

Noah gemu.

Amanda apăsă.

– Doamne, Amanda, murmură el, gutural. Aș putea să te posed chiar aici.

– Iar eu aș putea să te las, dar cred că n-ar fi de acord nici legea, nici vecinii.

– Ducă-se dracului.

– Te iubesc.

Beregata lui Noah palpită convulsiv, ca și cum s-ar fi înecat.

– Dacă nu spui adevărul...

– Îl spun, din toată inima și din tot sufletul.

– Și eu te iubesc.

– Atunci, ce mai așteptăm?

– Dacă intrăm în casă și fac dragoste cu tine, cale de întoarcere nu va mai exista, spuse Noah, sfredelind-o cu privirea. N-am să te las să mai pleci.

– Și chiar dacă ai face-o, m-aș întoarce.

Noah îi mângâie obrazul cu privirea și cu dosul unei mâini, apoi se ridică. Ținându-se înlănțuiți cu brațele, intrară în casă.

– Da, o, da! exclamă Noah, rugător. Nu te opri.

Fără a-i răspunde, Amanda continuă să se miște deasupra lui, simțindu-i bărbăția în adâncurile trupului ei și, în același timp, intuind că se afla la fel de aproape de culme ca ea.

Însă dorea că se sincronizeze perfect.

– Ajută-mă!

Mâinile lui i se strânsă pe șolduri și, când începu să se miște mai repede și mai intens, Noah păru să se înalțe și mai sus într-însa.

– Oh, Noah! șopti ea, cu trupul înfierbântat și umed prăbușindu-i-se dintr-o dată peste pieptul lui nădușit, în timp ce un spasm năprasnic îi zguduia pe amândoi.

Imediat ce ajunseseră în dormitor, își lepădaseră înnebuniți hainele și se prăvăliseră pe pat. Noah o pătrunsese imediat, deși nu fără a se asigura că era pregătită și receptivă.

Acum, molatic, sleit, îi zâmbi.

— Mai putem o dată?

Amanda îl ciupi.

Noah râse, după care o strânse în brațe.

— Și, când te măriți cu mine?

— După ce mă ceri.

— Facem pe deșteapta!

Degetele ei în mângâiară pieptul, abătându-se apoi mai în jos.

— Uitasem ce perfect ne potrivism.

Noah gemu:

— Eu nu. Tot timpul visam că eram în tine.

Respirația Amandei deveni mai sacadată.

— Într-adevăr?

— Jur.

Îl apăsă și mai tare, simțind cum se întărea din nou.

— Îți face o deosebită plăcere să mă torturezi?

Fără a-i răspunde, începu un fel de masaj.

— Ce-ai zice de azi? scrâșni el, aproape chinuit. Să ne căsătorim, adică.

– Și mama ta?

– Ce-i cu ea?

Glasul lui Noah era atât de răgușit, încât Amanda abia îl putea înțelege. Continuă să-l maseze.

– Trebuie musai să vorbim acum despre ea?

– Da, insistă ea.

– O să-și schimbe opinia, vei vedea, mai ales când ne va ține copilul în brațe.

Mâna Amandei încremeni.

– Ești sigur... că mai vrei încă un copil?

– Vai, iubito, cum mă poți întreba asta? Sigur că vreau să avem un copil al nostru.

– Poate că-l și avem.

– Nimic nu m-ar bucura mai mult.

Deodată, Amanda se încruntă.

– Mă întristează gândul de a ne căsători fără Randi...

Noah îi atinse buzele cu ale lui.

– Și pe mine, dar s-ar putea să nu fie nevoie. Trebuie să fim convinși că n-a pățit nimic.

Degetele Amandei trecură din nou la acțiune.

– Dacă nu încetezi în clipa asta, am să...

– Ba s-o crezi tu! replică ea cu ironie drăgăstoasă, ridicând un picior peste coapsa lui și călăuzindu-l înăuntru.

Peste câteva momente, Noah oftă, legănând-o la piept.

– Iartă-mă, m-am mai putut aștepta.

– Nici eu.

– Și cu serviciul cum rămâne? o întrebă, plimbându-și mâna prin părul ei mătășos.

– Dacă mai vreau să plec de la Vanderbilt? La asta te referi?

– Mhm.

Amanda ezită, alegându-și cu grijă cuvintele.

– Îmi place să lucrez la urgențe.

– Mie-mi place să lucrez cu tine.

Îl ciupi din nou.

– Eu vorbesc serios.

– Și eu, iubito.

– Nu se poate să mai fii și-acum...

– Excitat?

– Da.

– Ei, află că sunt. Cred că niciodată n-am să mă satur de tine, ceea ce înseamnă că s-ar putea să umblu prin spital cu o erecție permanentă – doar dacă nu pleci tu.

Imaginea o făcu să chicotească.

– S-ar putea ca unii pacienți să nu fie prea încântați.

– Și cui îi pasă?

– Ție.

Noah zâmbi.

– Serios, dintotdeauna mi-am dorit să practic medicina sportivă.

– Atunci, începe. Am să te susțin. Banii nu vor fi o problemă, mai ales acum, când voi fi șeful chirurgiei.

– O, Noah, dar e excelent!

– Și sunt destul de mândru.

– Cu Riley cum rămâne?

– Cred că-n momentul de față se zgârie pe ochi.

– Mă rog, sunt dezolată pentru el, dar mă bucur pentru tine.

O sărută pe creștetul capului.

– Așa te vreau, fetițo.

– Totuși, n-am să-ți rămân datoare.

– Las-o baltă. Ce-i al meu e și al tău. Să nu uiți asta.

– O, Noah, cât te mai iubesc!

– Și eu te iubesc.

– Cu toate tragediile și durerile de cap, până la urmă astea au fost cele mai fericite treizeci și șase de ore din viața mea.

– Sunt de aceeași părere, iubito, confirmă el, sărutând-o pe nas. Niciodată n-o să-ți pară rău că mi-ai acordat a doua șansă.

Amanda îl sărută îndelung, apăsător, înainte de a-l privi în ochi.

– Pentru toată viața.

– Pentru totdeauna, iubirea mea.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 01-223.63.07. sau C.P.-41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 01-224.16.98.